

ROYAL

Jaargang 20 NR. 4 | Juni 2022 | UHSK

argus

Redactioneel

In een gebied hier ver vandaan ligt het land van Argus. De inwoners noemen zichzelf ook wel 'redactieleden' en ze worden geleid door een speciale gezelschap ook wel de 'eindredactie' genaamd, bestaande uit zes leden van prominente nobele families. Ieder jaar worden een aantal van hen vervangen door leden uit andere families, om het idee van een democratie voort te laten bestaan.

Elk familielid die toetreedt tot de 'eindredactie' krijgt een speciale taak toegewezen. Eén van hen bewaakt bijvoorbeeld met man en macht de schatkist. Dat is nodig, want geen cent van de inhoud kan gemist worden. Elk jaar weer wordt deze met een gering bedrag gevuld en halverwege het jaar, na het viertien van de letteren tijdens de grootse 'Literaire avond', is deze vrijwel leeg.

In het land van Argus werken de inwoners en hun leiders samen om vier keer per jaar grootse literaire werken te presenteren aan hun buurlanden. Dat de stapels vaak blijven liggen op de postkantoren in de desbetreffende landen, kan ze maar weinig schelen. Ze weten zelf goed dat niet alle buurlanden smaak hebben of een geletterde bevolking huisvesten. En dus gaan ze vrolijk verder met het verkondigen van hun meningen door middel van taal en het schrijven van prachtig proza en poëzie.

Ik heb dit jaar het land van Argus mogen regeren en daar ben ik zeer dankbaar voor. Nu is het tijd om af te treden en de kroon door te geven aan de volgende in lijn.

Hoogachtend

Teddy

Inhoud

4 Redactievraag

UHSK

6 Bestuursbabbels - Een koning te rijk *Olivier de Haan*

7 Van La Fontana tot de woordenlimiet; wat elke nieuwkomer moet weten over de Argus *Gijs Toussaint*

8 Alumnus van de editie – Stefan Vuurens *Teddy Scholten*

10 De schrijver in de theaterzaal *Mariëtte Peutz*

12 Op de koffie bij...? Sanne van Gaal *Jitske Hell*

14 The royal treatment of brave UHSK-members by the Excursion Committee *Floor Wilke*

16 Quotes Praag (*bier-emoji*) *Floor Wilke*

Proza en poëzie

18 The Toss of a Coin *Aoife Tilleman*

20 Royale liefde *Marlene Schneider*

22 Monarch of the First Hall *Tim Groot*

24 Aan de andere kant *Aron van Iperen*

26 Goedhart *Jaimy van der Waal*

Geschiedenis

27 The Mormon King on Beaver Island *Alex Nagel*

Eindredactie

Voorzitter: *Teddy Scholten*
Secretaris: *Rutger Loof*
Penningmeester: *Tim Groot*

Commissaris evenementen: *Gijs Toussaint*
Commissaris PR: *Felix Smit*
Commissaris vormgeving: *Aoife Tilleman*

- 28 Oranje boven! – de wereld op zijn kop**
Diederik van Merrienboer
- 30 Droompaleis gezocht: De trekdrang van het Konijn van Holland**
Felix Smit
- 32 The King Is Dead, Long Live his Idiot Children**
Alex Nagel
- 33 Anna Paulowna, het koninklijke toonbeeld pracht en praal**
Jitske Hell

Cultuur

- 34 Mijn beef met verengelsing: fuck anglicismen!**
Aron van Iperen
- 35 Prikkelende beelden**
Felix Smit
- 36 Hoe historisch correct is Bridgerton?**
Berend van der Hoop

Actualiteit

- 38 Een mondkapjesloos OV**
Teddy Scholten
- 39 Verkiezingen in Utrecht**
Lotte Nieboer

Studentenleven

- 40 Een anti-ode aan Clubs**
Rutger Loof
- 41 Studeren in het buitenland**
Diederik van Merrienboer
- 42 Reisverslag van de baai van Napels**
Rutger Loof

Editorial

In a region far far away lies the land of Argus. The inhabitants also refer to themselves as "editors" and they are led by a special group known as the "final editing", consisting of six members of prominent noble families. Every year, some of them are replaced by members from other families, in order to perpetuate the idea of democracy.

Each family member who joins the 'final editing' is assigned a special task. One of them, for example, guards the treasury with all his might. This is necessary, because not a cent of the content can be missed. Every year it is filled with a small amount and halfway through the year, after the celebration of the arts during the great 'Literary Evening', it is almost empty.

In the land of Argus, the inhabitants and their leaders work together to present great works of literature to their neighboring countries four times a year. They don't really care that the piles often remain at the post offices in those countries. They are well aware that not all of them can have great taste or a literate population. And so they gleefully continue to express their opinions through language and write beautiful prose and poetry.

I have had the opportunity to rule the land of Argus this year and I am very grateful for that. Now it's time to step down and pass the crown on to the next in line.

Yours sincerely,

Teddy

Redactie

*Aron van Iperen
Alex Nagel
Lotte Nieboer*

*Jaimy van der Waal
Diederik van Merrienboer
Mariëtte Peutz*

*Marlene Schneider
Berend van der Hoop
Floor Wilke
Jitske Hell*

Berend van der Hoop

Ik vond Jacob en Wiebe wel een heel mooi paar op het gala van 2019.

Felix Smit

Ik.

Diederik van Merrienboer

Bertha38.

Floor Wilke

Phoebe Buffay.

Teddy Scholten

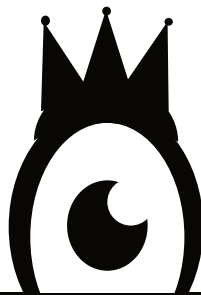
Ik ben geen supporter van de monarchie, maar dit jaartje als 'koningin' van de Argus is mij toch zo goed bevallen, dat ik mezelf graag nomineer voor de positie.

Alex Nagel

The Sun! Let's bring back sun worship.

Tim Groot

Ik zeg koning Midas. Hij zou in één klap de staatsschuld oplossen.

Aron van Iperen

Ik vermoed dat ik een belangrijke vergadering gemist heb. Even voor mijn beeldvorming, een republiek is dus definitief geen optie meer?

Wie zou volgens jou koning(in) moeten zijn?

Jitske Hell

Niemand hoeft van mij koning te worden.

Rutger Loof

We hebben al tien jaar lang Rutte als minpres, misschien wel aardig om hem voor het lintjes knippen te houden. Dan moet de volgende generatie denk ik wel geadopteerd worden...

Gijs Toussaint

Stach.

Jaimy van der Waal

Een koning? Dat is toch zoiets als een aangeboren afwijking? Dan heb ik liever een gekozen president, daar kom je zonder revolutie ook van af...

Aoife Tilleman

Obviously
Brandon Stark...

Marlene Schneider

Mijn zusje Vera :)

Lotte Nieboer

Niemand.
Afschaffen die handel.

Mariëtte Peutz

Constantijn.

Dé ontwikkelaar van traineeships binnen de overheid op het gebied van Informatiemanagement

Binnen het Traineeship Informatiemanagement word jij in twee jaar klaargestoomd om informatieadviseur te worden binnen de overheid.

Ontdek de beste versie van jezelf

Hou je van uitpluizen, achterhalen, gedegen onderzoek doen? Ben jij **analytisch**, **communicatief vaardig** en een **kritische denker**?

Kan jij het verhaal vertellen, de context schetsen, de betekenis uitdragen, en je inleven in andere perspectieven? En heb je affiniteit met de overheid, IT en het werken met mensen.

Nieuwsgierig geworden?! Koppel **jouw CV** via onze website en we nemen z.s.m. contact met je op.

Onze traineeships

Vakinhoudelijke opleiding
door de Bestuursacademie Nederland

Extra certificaten te behalen zoals
Agile-certificeringen en BiSL

(Persoonlijke) begeleiding van
een Talent Manager

Samen met trainees volg je
een persoonlijk ontwikkeltraject

Onze Instagram

Een koning te rijk - Bestuursbabbels

Door: Olivier de Haan

Bij het idee van 'royaal' overvloeien mijn gedachtes met vele concepten en ideeën. Natuurlijk schiet mijn hoofd meteen naar het hof van de zonnekoning of een landhuis ergens op de Veluwe met een Rolls Royce voor de deur. Want och mensen, wat kan dat toch een heerlijk leven zijn. Ik waande mezelf even in een heerlijke wereld waar mijn maatpakken kreukloos zijn, mijn ochtendpeukjes op een gouden blaadje worden gepresenteerd en mijn privéchauffeur vraagt: 'Welke auto gaat het vandaag worden, monsieur?'. Maar terwijl ik bleef dromen in deze gedachtes, deponeerde ik diezelfde opgerookte peuk in mijn zonloze achtertuin van mijn veel te dure kelderwoning. Dit allemaal ook nog eens onder het genot van mijn bovenbuurman, die ik vals kan horen meezingen door de dunne muurtjes heen.

Een royale levensstijl is voor iedereen gelukkig anders. De ene persoon kan bijvoorbeeld royaal genieten van het dividend van zijn Shell aandelen, dat per kwartaal vertrouwelijk binnenstroomt. De andere ziet zichzelf weer heerlijk genieten van een broodje afgeprijsde avocado in de zon op een mooie dag. Natuurlijk zijn andere mensen weer door het dolle heen als ze na een lange dag op de bank kunnen gaan zitten met een trouwe hondenkop op hun schoot. In deze opsomming komen twee tegenstrijdige dingen terug die ik zie als typisch royaal, namelijk zelfgenot en, helaas, geld. Een hond, avocado's en Shell aandelen zijn treurig genoeg niet met liefde alleen te koop.

Terwijl ik hier verder over probeer na te denken

hoor ik dat mijn bovenbuurman een liedje van André Hazes heeft opgezet. Mijn gedachtes schieten meteen terug naar een perfect moment waarbij mijn leven niet royaler kon zijn. Stel je voor: het regent, je hebt een lange dag gehad en je besluit om met twee goede vrienden bij café Weerdzicht een klein stout biertje te doen. Je jas dampt nog van de klamme regen en de lantaarns van de stad schitteren in het bewegelijke water van de gracht dat woest kolkt, omdat de Weerdsluis op een kiertje staat. Eén van je vrienden onderbreekt de mooie verhalen om nog een rondje bier te halen, en pardoes, André Hazes met 'Zeg maar niets meer' komt op. Mensenkinderen, wat kreeg ik me toch een geweldig royaal gevoel. Hoewel de drankjes een paar centjes hebben mogen kosten, speelde andere factoren mee die deze avond compleet maakte. Ditzelfde gevoel zal ik waarschijnlijk ook hebben gehad als ik het bier zelf van huis had meegenomen. De sfeer van de stad en de vriendschap in de kroeg kan ik dan juist weer met geen enkel kapitaal verruilen als ik rijk en alleen thuis zou zitten.

Ondertussen steek ik nog een sigaret op en kijk ik naar de achtertuin waar nog steeds geen zon op staat. 'Wat is het eigenlijk heerlijk dat er zulke hoge muren omheen staan. Geen pottenkijkers!' mompel ik zachtjes tegen mezelf. Opeens zwaait de deur open en daar komt mijn vriend binnen met een tas vol boodschappen die in de aanbieding zijn gekocht. In de tas zitten heerlijke producten voor een feestelijk avondmaal en warempel, mijn favoriete fles witte wijn! De bovenbuurman zet ook weer de radio wat harder

en we mogen vriendelijk meegenieten van zijn goede dag. Ineens besef ik me des te meer wat mij nou dat royale gevoel geeft: een leven rijk gevuld met vriendschap en gezellige mensen om mij heen. De Rolls Royce en het landhuis moeten nog even wachten, maar ondertussen neem ik genoegen met de kelderwoning. Grote kans dat welvaart en spullen dit gevoel niet gaan veranderen want op dit moment voel ik me al een koning te rijk.

Van La Fontana tot de woordenlimiet; wat elke nieuwkomer moet weten over de Argus

Door: Gijs Toussaint

Dit is alweer het laatste stuk dat ik als lid van de Argus schrijf. Na drie jaar is het mooi geweest. Ik weet nog goed hoe ik op de jaarlijkse commissiemarkt rondliep, op zoek naar een commissie waar je iets kon schrijven. Dat is goed gekomen.

Over een paar maanden lopen er weer allemaal eerstejaars over de commissiemarkt. Ongetwijfeld zullen er een aantal in al hun wijsheid voor kiezen om zich bij de Argus aan te sluiten. Daarom dacht ik dat het wel aardig zou zijn om wat algemene tips voor deze toekomstige schrijvers op te tekenen. Bij deze dus.

De deadline bij de Argus is een interessant en enigszins abstract onderwerp. In een commissie waar de sfeer altijd zo gezellig en los is, kan het soms als een verrassing komen dat de deadline keihard is. Daarvan mag geen minuut worden afgeweken. Echt niet. Daar kom je echt niet mee weg. Geloof me.

Uiteraard is de eindredactie altijd te lief om de deadline met ijzeren vuist te handhaven. Daar heeft het feit dat ondergetekende als lid van de eindredactie de deadline nog wel eens mist mogelijk ook iets mee te maken. Toch wil ik toekomstige leden oproepen de deadline voor hun stukken een beetje in het oog te houden. Met name voor de ontwerper maakt dat het leven een stuk dragelijker. Dat brengt me meteen bij een regel die wel heel hard is: de woordenlimiet. 700 woorden is 700 woorden, niet 701.

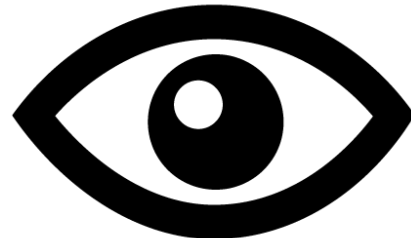
Genoeg over wat er allemaal wel en niet moet bij de Argus. De Argus is per slot van rekening ook een commissie en daar hoort gezelligheid bij. Die gezelligheid vind eigenlijk uitsluitend op twee plekken plaats; Il Pozzo en La Fontana. Twee authentiek Italiaanse restaurants van topkwaliteit in het hartje van Utrecht. Vaak strijkt de redactie hier neer na de vergadering voor pizza en bier. Zorg dus dat je al

bekend was met de z e plekken, en als je echt onsterfelijk wil worden, werp je dan op als degene die de rekening wel wil voorschieten.

Ook goed om te weten is dat de Argus ook nog wel eens een etentje doet voorafgaand aan een vergadering of evenement. Dat zorgt nog wel eens voor stress. Al meerdere keren hebben we een halve pizza in een minuut naar binnen moeten schuiven om op tijd te kunnen komen. Terwijl twee redactieleden hun bier adten en al naar de locatie rennen probeert de rest een ober te vinden om snel af te rekenen. Dit vraagt dus om efficiëntie van redactieleden. Er is geen ruimte voor culinair gewikenweeg in dit soort situaties. Iedereen moet weten wat ze eten, en dat bij voorkeur een beetje snel wegwerken. Ik durf dit wel een vereiste te noemen voor een glansrijk lidmaatschap bij de Argus.

Dan is er altijd nog het bestuur van onze mooie vereniging. Elk jaar moeten zij een ongelukkige uit hun midden kiezen om de Argus in de gaten te houden. Het ene jaar is het contact beter dan in het andere. Dat komt natuurlijk door de meedogenloze onderzoeksjournalistiek waarmee de Argus het vuur maar al te vaak aan bestuurlijke schenen legt. Het ene bestuurslid kan dat nou eenmaal beter hebben dan de ander. Heb vooral een beetje compassie voor het verantwoordelijke bestuurslid. Zij zijn immers degene die steeds hun collega's moeten vertellen dat er weer een *Bestuursbabbels* moet komen.

Zonder gekheid kijk ik terug op een ontzettend mooie tijd bij de Argus. Dat ik er zelf een betere schrijver op ben geworden durf ik niet te zeggen, maar hoe goed schrijven eruit ziet weet ik steeds beter. Want de Argus trekt elk jaar weer ongehoord goede talenten aan, en het is een genot geweest om hen bezig te zien. Ik twijfel er dus ook niet over dat ik ook volgend jaar elk nummer religieus zal lezen. Ik wens alle nieuwkomers er veel succes mee.

Alumnus van de editie – Stefan Vuurens

Door: Teddy Scholten

Stefan Vuurens studeerde net als wij Geschiedenis in Utrecht en was in zijn studententijd lid van de UHSK. In zijn derde jaar vervulde hij de positie van penningmeester in het 81ste bestuur van de UHSK. In vier jaar rondde hij zijn bachelor af en drie jaar later had hij ook de lerarenopleiding en de UvA master Militaire Geschiedenis afgerond. Tegenwoordig werkt Stefan als studieadviseur aan de Universiteit Utrecht en krijgt hij veel te maken met studenten die net als hij Geschiedenis studeren en – net als hij – bepaalde problemen ondervinden tijdens hun studie. Hoe heeft hij zijn tijd als student en UHSK-lid ervaren en hoe verliep zijn pad van student naar werkende?

Je studeerde net als wij Geschiedenis in Utrecht. Weet je nog waarom je hiervoor koos?

Voor mij was de studiekeuze geen lastige. Ik vond geschiedenis als vak op de middelbare school erg leuk, dat zie je wel vaker bij geschiedenisstudenten. Toen restte nog de vraag waar ik dan zou gaan studeren. Ik wilde in eerste instantie nog niet op kamers, dus Utrecht en Leiden bleven als opties over, Utrecht vooral voor de afstand tot mijn ouderlijk huis en Leiden vooral voor de naam. Bij het bezoeken van de opendagen van beide universiteiten werd het mij gelukkig snel duidelijk. De indruk die de Universiteit Utrecht op mij maakte was een zeer goede. Een student vertelde daar op een heel relaxte en echte manier over de studie en toen dacht ik: ‘Zo zie ik mezelf later ook wel’. En dus ging ik studeren in Utrecht.

Werd je vanaf je eerste jaar ook actief bij de UHSK?

Ik werd pas in mijn tweede jaar echt een actief lid. In mijn eerste jaar gingen mijn vrienden en ik natuurlijk wel naar de feestjes en naar het Gala. Mijn werkgroep had actieve mentoren dus dat zorgde ervoor dat we bij de vereniging betrokken werden. Zij lieten gedurende het jaar aan ons weten wanneer er leuke activiteiten georganiseerd werden en we gingen wel eens met zijn allen wat eten. Maar bij commissies zat ik nog niet in mijn eerste jaar, dat deed ik pas in mijn tweede jaar. Ik werd onderdeel van een groep UHSK'ers die activiteiten organiseerden voor de *International Students of History Association, the ISHA*. Dat is een paneuropese vereniging waar allerlei geschiedenis studieverenigingen zich bij aangesloten hebben. Elk jaar was er een conferentie waar je een week bij elkaar zat en onder andere papers presenteerde, maar ook wat meer sociale en relaxte activiteiten

bijwoonde. Dit werd destijds in Utrecht georganiseerd. Ik werd aan het einde van mijn eerste jaar gevraagd of ik interesse had in de rol als penningmeester voor die commissie. Zodoende ben ik dat gaan doen.

Hoe heb je jouw vier bachelor jaren eigenlijk ingedeeld?

In het eerste jaar had je alleen verplichte vakken. Wij hadden in de rest van de bachelor veel meer keuzevrijheid dan jullie dat nu hebben. Je had thema- en casuscursussen en je moest van beide een x-aantal volgen, wilde je de bachelor afronden. Qua onderwerp was je helemaal vrij, dus je kon zowel politieke als sociaaleconomische geschiedenis volgen zonder dat daar enige samenhang in zat. Ik merkte toen dat ik cultuurgeschiedenis erg leuk vond, maar dat ik beter was in de politieke en sociale geschiedenis. Ik heb ook de minor Militaire Studies gevolgd, naast wat andere cursussen over militaire geschiedenis. Dat waren wel echt mijn favoriete vakken en daar heb ik nu ook nog de meest actieve herinneringen aan.

En je derde jaar stond in het teken van een bestuursjaar. Hoe was deze ervaring?

In mijn tijd presenteerde je je als geheel bestuur, heel anders dan het nu gaat. Ik en twee anderen hadden ook bij ISHA gezeten, dus wij kenden elkaar al en wij wilden dat best wel met zn drieën doen. Ik heb dus eigenlijk nooit de overweging gehad van: ‘Wil ik mij aanmelden voor het bestuur?’ maar meer van ‘Wil ik met deze mensen in een bestuur?’ En daar was mijn antwoord ja op. Wat ik me voornamelijk nog herinner is dat je als bestuur vaak problemen aan het oplossen bent. Dat moet dan even gebeuren en kan soms vervelend zijn, maar als het dan lukt is dat erg fijn. Ook heb ik toen geleerd hoe je goede relaties met verschillende personen en instanties opbouwt. Je bent als bestuur natuurlijk verantwoordelijk voor de hele vereniging dus het is van belang om andere partijen te vriend te houden.

Zijn er bepaalde momenten in jouw studie geweest waar er een kwartje viel?

Zowel studie gerelateerd als op sociaal vlak zijn er wel momenten geweest waarop ik me iets belangrijks realiseerde. In mijn eerste jaar hadden we nog de cursus Onderzoeksseminar 1.

In de cursus schreef je eigenlijk je eerste 'onderzoek', waarbij het voornamelijk om het leren van de specifieke vaardigheden ging. Het bredere thema van de cursus was 'Revoluties' en ik wilde onderzoek doen naar het ontstaan van Nederland als staat, dus de Tachtigjarige oorlog en de impact. Er zat in onze werkgroep destijds ook een oudere student die na zijn werkzame leven weer was gaan studeren, die van mening was dat er na de Nederlandse revoluties eigenlijk helemaal niet zoveel veranderde. Er was volgens hem meer sprake van continuïteit dan een breuk. Toen ik mijn onderwerp later besprak met mijn werkgroep docent, was ik er vrij onzeker over. Die gaf mij juist het inzicht dat discussies voeren in de wetenschap ook erg interessant kan zijn en als je een mening hebt je die duidelijk mag laten klinken.

Een ander moment dat me bijblijft, was toen ik in mijn derde jaar een cursus over cultuurgeschiedenis volgde. In die cursus moest ik een presentatie geven over een vrij filosofische tekst. Ik had braaf een presentatie voorbereid die enkel inging op de stof van het stuk. Naderhand vroeg de docent dan ook aan mij: 'Maar vind je dit nou eigenlijk een goede tekst of niet?' Daar had ik überhaupt niet over nagedacht. Het feit dat iets een wetenschappelijke tekst is, zegt natuurlijk niet altijd iets over de kwaliteit of geloofwaardigheid ervan. Sindsdien ben ik daar ook wel meer op gaan letten.

Na het afronden van de bachelor begon je aan de volgende stap: de master. Hoe verliep dat?

Ik begon aan de master Militaire Geschiedenis aan de UvA. De inhoud was erg leuk, de indeling was anders dan in Utrecht en daar had ik wel moeite mee. Ik bleef in die master een beetje hangen op mijn scriptie. Mijn eerste onderwerp was redelijk abstract. Er waren een aantal problemen waar ik tegenaan liep, zoals het archief van Defensie wat het lastig maakte om naar bronnen te zoeken. Daardoor heb ik die scriptie ook niet afgerond en ben ik later met een nieuw en concreter onderwerp gestart: de positie van de stad Coevorden in de Tweede Münsterse Oorlog. Anderhalf jaar na de start van mijn master ben ik ook begonnen met de lerarenopleiding. In ongeveer drie jaar heb ik uiteindelijk zowel mijn master als de lerarenopleiding afgerond en was mijn studententijd voorbij.

Na het studeren begint het leven als werkende.

Hoe verliep deze overgang en hoe ben je terechtgekomen bij jouw baan als studieadviseur?

Ik was al werkzaam bij de Universiteit Utrecht en student-assistent geweest in verschillende administratieve banen. Toen ik stopte met mijn master ben ik fulltime gaan werken bij het Onderwijssecretariaat en dat ben ik blijven doen tot ik mijn masters afgerond had. Daarna wilde ik iets anders gaan doen. Het vinden van een baan als geschiedenisdocent was lastig en omdat studieadviseur zijn mijn interesse wel wekte, ben ik als tussenstap bij het Studiepunt gaan werken. Ik heb drie keer gesolliciteerd op de baan van studieadviseur en kwam uiteindelijk terecht op mijn plek doordat er iemand met ziekteverlof ging. Ik ben nog steeds erg blij met mijn baan. Mijn rol in de organisatie vind ik erg prettig en ook het werken in het Hoger onderwijs geeft mij veel voldoening.

Wat houdt jouw baan als studieadviseur eigenlijk in?

Je bent eigenlijk altijd bezig met een puzzel, zo zie ik het tenminste. Studenten komen naar mij toe met heel uiteenlopende problemen. Het kan gaan om het niet halen van een cursus, maar ook studenten met enorm ambitieuze plannen of persoonlijke problematiek schuiven aan. Elke puzzel ziet er daarom heel anders uit en voor iedere student stel je dus een ander plan op om hun behoeften zo goed mogelijk tegemoet te komen. Ik vind het erg fijn dat ik op een heel persoonlijke manier contact kan maken met studenten en ze zo op een andere manier leer kennen dan docenten dat bijvoorbeeld kunnen. Dat vind ik ook zo waardevol aan mijn werk: echt iets toevoegen aan de studie ervaring van iemand.

Dan als afsluiter, heb je nog advies voor de studenten van nu?

Jazeker! Aan dit advies had ik zelf ook wel behoefte gehad in mijn studententijd: Zie schrijven als een proces dat je kunt leren en dus als een vaardigheid. Goed schrijven is namelijk niet iets waarmee je geboren wordt of niet. Het proces kan iedereen onder de knie krijgen.

De schrijver in de theaterzaal

Verslag van de UHSK Argus Literaire Avond, maandag 28 maart 2022

Door: Mariëtte Peutz

Aan de Kruisstraat in Utrecht, die de Stadsschouwburg met de Biltstraat verbindt, ligt het Parnassos cultureel centrum. Een statisch, maar vrolijk aangekleed gebouw. Binnen waan je je in de tijden van de balletles van je zusje. Je loopt door een gang met zwart-wit mozaïek op de vloer, en kapstokhaakjes

die nét iets te laag hangen, maar waar je wel perfect je hand langs kan laten glijden. Links en de trap op naar rechts geeft de Argus haar Literaire Avond in de theaterzaal. Ik kom iets te laat binnen, en de zaal deur opent op het podium – goed zichtbaar. Op het podium staan drie stoelen. Rechts zitten twee studenten: Gijs en Teddy. Geboeid en licht nerveus luisteren ze naar de schrijver aan hun linkerkant: Martin Driessen. Aan Driessen zie je meteen dat hij schrijft en theater maakt. De kunst spat van ‘m af. Zijn gezicht is uitgemergeld, zijn ogen liggen meters diep. Hij zit een beetje voorovergebogen, maar kijkt indringend de zaal in. Hij straalt een kracht uit: eentje die bij de eerste indruk boos lijkt, maar die zich na een tijdje openbaart als zacht. Je ziet een zachtaardige man. Je ziet iemand die zó naar de wereld kijkt en wijsheid vergaart dat er altijd iets borrelt in zijn hoofd, waar kunst uit voortvloeit.

In de zaal zit een handje geschiedenisstudenten, biertje in de hand. Aan alles van ze is te merken dat ze van lezen houden, misschien zelfs schrijver willen worden. Ze luisteren aandachtig, de zaal hangt aan Driessens lippen. Eerst vertelt hij over zijn nieuwe boek: *Het licht aan het einde van de loop*. Het boek volgt het leven van een kogel, een leven vol spanning en verwachting. Gaat hij afgevuurd worden? Door wie? Naar wie? Waarom? Driessen leest een aantal passages voor. Het moment dat de kogel voor het eerst geladen wordt, en het moment dat de kogel voor het eerst een vuurgevecht meemaakt: hij ziet alles, zo uit die ijzeren cilinder. Als

Driessen over zijn werk praat, is hij erdoor bevangen. Je eigen kunst móét je ook goed vinden, zegt hij. Gijs en Teddy vragen door. Waarom een kogel? Best raar, toch? Ja inderdaad raar. Maar dat is het mooie. Niemand heeft ooit een boek geschreven vanuit het perspectief van een kogel, want waarom zou je dat bedenken? Driessen vindt het prachtig. Hij vertelt over zijn passie voor ethiek, en hoe die vorm krijgt in de kogel. Wie zijn al die mensen die de kogel langsgaat, zijn het goede mensen? Zouden het nog steeds goede mensen zijn als ze de kogel afvuren?

Voordat het publiek losgaat met vragen over het schrijverschap, vertelt Driessen over wat hem beweegt in zijn werk. De geschiedenisstudent merkt namelijk meteen op dat zijn verhalen zich altijd in het verleden afspelen, in het Duitsland of Frankrijk van eeuwen geleden, of in een 20e-eeuws Amerika. Hij vertelt dat hij het liefste schrijft over plekken en tijden die ver van hem af liggen. “Je moet een bepaalde afstand kunnen hebben tot de kunst die je maakt, om te kunnen zien of het goede kunst is.” “Maar u zei ook dat u graag schrijft over thema’s uit uw persoonlijke leven, hoe zit dat?” “De afstand maakt het júst mogelijk om over het persoonlijke te schrijven,” zegt hij. En dat persoonlijke is cruciaal. Je kan alleen schrijven als er een stukje van je ziel in zit. Dat vindt hij er ook zo mooi aan: in schrijven kan elk stukje van zijn ziel dat in het normale leven niet naar buiten komt, een plekje krijgen. Iedereen heeft wel ergens, diep in het binnenste, een schurk zitten, zegt Driessen. “En als ik schrijf, dan mag ik even die schurk zijn. Heerlijk!”

De studenten in de zaal willen alles weten over hoe het is om schrijver te zijn. Hoe gaat dat proces? “Werkt u dagen aaneen, niet weg te krijgen van het bureau? Of juist in kortere stukken,” vraagt een student die duidelijk net een studiebegeleidingswerkgroep heeft gehad. Nee, Driessen schrijft in korte fases. Maar eigenlijk schrijft hij de hele dag, want het gebeurt allemaal daarboven in zijn hoofd. De hele dag borrelen die ideeën over de dingen die hij beleeft dag tot dag, de kwesties waar hij mee worstelt in zijn leven, de levens van die personages in het verre verleden, en als hij thuiskomt gooit hij het er allemaal uit aan dat bureau. Maar een paar uur, niet langer. Dan droogt het op. Want dat was ook zijn antwoord op een vraag over het voorkomen van een *writers block*: je moet op tijd stoppen. “Je moet stoppen met schrijven op het moment dat je nog *nét* weet hoe het verhaal verder gaat,” zegt hij met een fel handgebaar. De zaal hangt aan zijn lippen. Dit is het geheim. Want dat gevoel van niet meer weten hoe het verder gaat, dat is volgens hem waar elke schrijver aan ten onder gaat. Dan word je onzeker, denk je dat je ‘eruit bent’, ‘het kwijt bent’, en gaat het helemaal mis. Het tegenovergestelde is ook waar: als je denkt dat je lekker gaat, dat je veel bedenkt en dat wat je schrijft goed is, dan *gáát* het ook goed. Ook deelt hij een andere geinige tip: de roeimachine in de sportschool. Want dat borrelen in dat hoofd, dat gaat niet vanzelf. Nee, als je te veel aan het nadenken bent, dan komt het niet. Dan blijft die inspiratie uit. Het komt toch uit het onbewuste. Driessen wandelt, en roeit op de roeimachine. Dan kom je in een soort trance. Het beeld van deze oude man op een stoffige machine in een donker hoekje van de sportschool komt op. Rustige bewegingen in een vast ritme, blik op oneindig. Heerlijk. En in die trance, daar komen de beste ideeën op. Hup, naar de schrijftafel. Alles eruit, en op tijd stoppen dus.

Ook komen er vragen over het proces van uitgifte. Menig beginnend schrijver huivert bij de gedachte. Die eerste publicatie, eindeloos worden afgewezen, vreselijk. Toch steekt Driessen de beginnende schrijvers een hart onder de riem: “blijf geloven in je eigen verhaal.” Zo kwam het bij hem tenslotte ook goed. Hij vertelt ook over het redigeerproces: je stuk wordt *hélemaal* ondersteboven gehaald. Maar ook hier moeten de jonge schrijvers blijven geloven in hun eigen

werk. Tuurlijk, die redacteurs weten wat ze doen, en je moet naar ze luisteren, maar soms weet jij toch *écht* wat beter is voor je kunst. En dan moet je daar ook bij blijven. Wel lacht hij bij de gedachte van zijn debuutroman, van debuutromans in het algemeen. “Wat zijn die klassieke eigenschappen van een debuutroman dan?” Hij had een heel lijstje. Slappe clichés, of onafgemaakte karakterbogen bijvoorbeeld. “Maar blijf er wel in geloven!” Goed, de zaal glundert en kan niet wachten om dit advies mee te nemen en zich erin te bijten.

Dan nemen we afscheid van meneer Driessen en is het tijd voor het tweede deel van de avond: de voordrachten. Papiertjes worden uit tassen gehaald en gladgestreken, wangen beginnen te blozen. Er komt van alles voorbij, een kort verhaal dat zich afspeelt op een strand, een Engels gedicht dat klinkt als muziek. Veel zelfgeschreven, veel gevonden: van een lievelingsschrijver, of juist van een onbekende, gevist uit een hoekje van de boekenkast van vaders en moeders, ooms en tantes. Een ode aan het student zijn, en een gedichtje over sinaasappels. Mijn persoonlijk favoriet was een voorgelezen spreekbeurt-tekst van groep 7 over spionnen. Fantastisch. Er worden nog meer biertjes opengetrokken en het bestuur jut elkaar op voor een wat ludieker gedicht, begeleid door wat proestjes tussendoor. Met een zoetsappige afsluiter komt de Literaire Avond ten einde, en begeeft de groep zich naar buiten. Het is een frisse avond, en voor de ingang van Parnassos, aan de Kruisstraat, wordt er nog even nagepraat en nageglundert. De groep gaat naar de Beuntjes, en droomt vanavond over roeimachines, kogels, uitgevers en sinaasappels.

Op de koffie bij...? Sanne van Gaal

Door: Jitske Hell

In each edition, a UHSK member is visited at their home for a chat and a cup of coffee. If you are new to the association, this is a way to meet some UHSK-members and to connect the abundance of faces, names and stories you have seen and heard by now. This time: op de koffie bij Sanne van Gaal.

It is a quiet and sunny Tuesday morning when I reach my destination: Sanne's student house at the Ina Boudier-Bakkerlaan (IBB). I am greeted with a large cup of coffee - which is an excellent way to get me to like you instantly - and then I am guided up the stairs to Sanne's own room. It is packed with colorful furniture, framed images, pictures, quotes, plants and other paraphernalia. It is cheerful, a bit chaotic, interesting and, if you ask me, in that respect much like Sanne herself. We chat while I take everything in and it takes us a while to get to the reason I am there - the interview - but eventually we do.

For starters, can you tell me some basic info about yourself?

I'm twenty years old and a second year history student. Before that, I did one year of journalism. My specialization is Conflict, Violence and Security, which I have almost finished. I have no idea what I am going to do next year, though.

Will you stay within the field of conflict studies, or are you feeling like doing something completely different?

Conflict is very interesting. If I have to read something or study something, then I prefer conflict studies. But... I really don't know what I would do with that careerwise. I see myself making a career out of teaching, where conflict studies wouldn't be that useful. I would rather do something completely different than combine teaching and conflict studies, as I would be teaching at primary school level.

Right! Weren't you considering doing PABO in addition to history?

Yeah! Perhaps academic PABO. In a few weeks, I'm going to visit a primary school to see if I'm not going crazy teaching a bunch of children.

We history students are all too familiar with the 'Are you going to be a teacher'-question, but that's mostly about secondary education. What draws you to primary education?

I used to think I would become a history teacher, but I no longer do because of two reasons. The first one being that teenagers are fun, they are at a very interesting age, but not as a screaming pack of thirty pupils. In that age range, personal coaching in personal or academic problems seems more fun to me. Primary school children, even though those are in large classes as well, seem more eager to learn and more prepared to listen to me, they see me as more of an authority. Teenagers can be crazy. Why would I even do that?

Could you tell me something about your UHSK activities so far?

Well, I wasn't a member of the UHSK at all last year. On the website, my name is followed by the year 2021, just like the first years. Last year, I was actually going to play soccer with Odysseus, so I never got around to becoming a member of the UHSK. But then the UHSK still seemed like fun and I joined, so my 'UHSK career' only started this year. I am currently in the HistoriCie [Historical Events Commission, red.] and that's so much fun. We have a meeting every Wednesday and then we all go to the weekly drinks together. At the weekly drinks, most people I encountered were quite bold and in the beginning it helped having a few familiar faces around me. It encouraged me to go to the weekly drinks and events.

During this conversation, I have been looking around occasionally, taking in all the stuff on the walls and shelves in the room, the orange chairs, red wall, green door...

I love how colorful your room is. Are you a collector of cards, stickers and framed images? Or does it just happen?

It just happens, it's not a conscious process. Sometimes I forget how much random shit I have in my room, what I have sort of scrambled together, and then I invite people like you over and then I realize how much weird stuff there is.

It all fits, though.

Like organized chaos?

I wouldn't say it's organized, just that it all fits in nicely.

[Laughs].

I see a lot of landscape art, did you bring those in from places you've traveled to?

No! Actually, some are my grandparents's. They had them lying around or my grandpa made them. For a while, I would bring them home while thrift shopping, but I quit because it became too crowded.

Is thrift shopping a hobby of yours?

Yes! I can really enjoy visiting thrift store after thrift store at the end of a busy period. Nowadays, I mostly buy clothing, because I have enough stuff, there isn't much space left! I mean, there probably is, but... Yeah, I just love to hunt for treasures.

What's your best thrift store find?

[Sanne points at her shirt] I got this one from a thrift store! I have no idea which one, but I love this shirt. It's especially nice when I forget something came from a thrift store. I would be like, where did I get this from? And then I remember it was three euros. I like that the most. Also, I'm living with eight women in this house right now and we do clothing swap days every now and then. I got these pants that way and I wear them a lot. It's so chill, because sometimes you're just fed up with something and then you trade it away and you get something completely new instead.

Do you have other hobbies?

Watercolor painting was my covid hobby. When I would go on a date with someone, we would do watercolor paintings. And - I am doing it less often now - but in the evening I like to do something which does not require a result. It's more difficult than you would think, because there is always some kind of idea like 'this needs to have some sort of a result'. But yeah, I like to do that for my peace of mind.

So do you like creating something when you do that? Like, I am currently embroidering a mushroom, just making stitches until a nice shape starts to appear. Is it like that?

Usually I start off with a loose idea of something I want to create. I suck at realism, so I just draw some abstract lines. Then, some little heads appear and I add more things to those heads - yeah, they are often heads. I think I do the same thing you do with your mushroom, I start off with an idea and then I just see it turns out, but with knowing you're going in a certain direction. Every now and then I write a little poem to go with it and then it's finished, but not really finished, because there is no end goal.

Speaking of hobbies and collections, I collect crazy or nice IBB stories. Do you have one for me?

During the summer, the IBB is packed with inflatable pools. When you step out of your door in the morning there are already people sitting in the pools and then you just know: that's what my day is going to be like. And during the summer, there was a birthday party with pools everywhere. We were having that party and then at eight in the morning, we were still chilling in that pool drinking beers. Then we suddenly decided: we have to get a Hema breakfast right now. So, we get out of that pool and on our bikes, dragging along the remains of our souls, and we end up at the Hema in the city center. So we're sitting there around 9am, completely messed up, surrounded by families and elderly people, eating our breakfasts.

Oh, and I have a funny one! During covid, the police just came by very often. So we were sitting in our pools and the police passed by on their bikes. One stops in front of us, looks at us, and says: "That water is disgusting!", and then leaves.

What is your advice to first years?

If you aren't an active member yet, you can always become one. It's never too late! Join a committee, it's fun. If you are not a committee member, just come to an event. It might be scary, but just show up and make a chat. You'll get to know some people and it will be less scary the next time. Just come!

The royal treatment of brave UHSK-members by the Excursion Committee

Door: Floor Wilke

On the 16th of April a group of thirty-two brave UHSK-members left Utrecht at around half past ten in the evening to go to Prague by bus. They bravely crossed Germany in the middle of the night, to finally arrive in beautiful Prague at around ten in the morning. They checked in at the hostel that was to be their home for the next couple of days. I am not going to talk much about this hostel as it was horrible and smelly of wet dogs and filled with creepy, hairy men that watched handball in the dark at the reception (it made for a very weird scene when entering the hostel at night). The pillows triggered allergies and the now a bit scared UHSK-members were feeling itchy after sleeping in the disgusting, back-breaking beds. The showers were as musty as a pricey blue cheese and the toilet doors (and doors in general) were lacking locks. I am reliving the horror-hostel now that I am writing this down and I do not want to sound ungrateful as the Excom-members did their very best organising this very successful big trip, so let's move on.

A bit sleepy but curious for the day to come, they went on a stroll around the city, whilst the wise Excom-members showed everyone the way by telling interesting stories about the city. The tired UHSK-members were then given time to get some dinner: little did they know that the Czechs apparently barely eat vegetables. And so a week of vitamin-lacking foods and lots and lots of meat and potatoes began. This did not discourage the UHSK-members one bit: the units of meat and the play-dough potatoes (Czech dumplings have a very strange texture, indeed) were flushed down the oesophagus with litres of Pilsner Uguell, the (distasteful) beer that is served almost everywhere in the Czech Republic. All that for less than ten euros, to be frank. Sounds like heaven for a college student, doesn't it? I need to mention one big detail about the trip: The UHSK-members, the men in particular, seemed to have found a great appetite for (explosive) *wursts*. Whether it be a *bratwurst* or a *currywurst*, the male members seemed to scoff it all. And Prague made their quest of *wurst*-eating not that hard: almost every street corner contained a *wurst*-stand, calling the men from far away to come and buy and eat the juicy meats in salty buns.

After dinner it was time to do what students do

best; clubbing. Whilst some UHSK-members were too tired, or not that into dancing, the rest went out for a night of tipsy (mostly drunk) dancing. A club called *Chapeau Rouges* turned out to be a good spot for the UHSK to show off their undoubtedly good dance moves. Apparently the Czechs love dancing women: with *Chapeau Rouges* as the only exception, every other club the tipsy UHSK-members went to had some 'female entertainment'. And I do not mean entertainment, only fun for women. No, I mean female entertainment as in strippers. Not every UHSK-member had seen a stripper before, and thus most experienced a moment of amazement when entering *James Dean*, an over the top club with chainsaws and bartendresses dressed in tops so low-cut, you could see their belly buttons. Here they saw a stripper for the first time, and it would certainly not be the last. Prague seems to love strippers. But enough about that.

The brave UHSK-members also hiked in *Národní Park České Švýcarsko* (Bohemian Switzerland National Park), where they conquered the *Kamnitzklamm*, a foggy gorge with beautiful rocks, a little but busy river and lots and lots of greenery. The UHSK-members felt like entering a magical medieval world as they stepped into a little boat that took them upwards the river. But the gorge was not the only place that made the UHSK-members feel like medieval peasants on a trip: the Excom guided the UHSK-members through a beautiful medieval town called *Cesky Krumlov*. Here the UHSK-members visited a church, ate more *wursts*, and shivered from the cold. And no, they were not cold because they were tired and hungover, it was actually really cold: it even snowed for some time, resulting in a beautiful view when the UHSK-members stood on top of the tower of the medieval castle.

In Prague the UHSK-members were also constantly entertained: from a sunny beer garden where they could get a beer for forty-five crowns (one euro and eighty cents!), to an astronomical clock where tourists gather to watch some skeleton-puppet play the drums to signal the clergy-puppets to come out. Because the tourists all look up to watch the clock – read: Get hypnotised by this clock – they forget to watch their bags and pockets, which makes this spot seventh heaven for pickpockets. Luckily, the UHSK-members were warned about this by the Excom, and every single member returned home with all of their possessions.

The Excom designed a fox hunt kind of game where Excom-members all went to a certain spot in the city, after which the mighty UHSK-members had to find the Excom-peoples. Then they were given a quest, such as ‘find as many people as you can and create a big human circle’, or ‘make a rap with these words: ...’. The finish was situated at the top of this mountain in the middle of Prague. Two teams were fighting for first place, and they literally ran up the mountain. I am not kidding: they RAN up the mountain. One member even said, after he sprinted the whole way, becoming the hero of his team (and the other teams), that everything was spinning. And the sad part of him almost dying because of his

lack of stamina? His team ended up second. But that did not make the game, or the whole day for that matter, less fun. The fanatic UHSK-members all enjoyed their time together, playing this well-designed game.

On Wednesday-night there was a football match a lot of UHSK-members wanted to go to, and so they went. They enjoyed the vibe of Czech-football hooligans screaming and yelling and shouting. They all had a great time, although they almost froze to death on the grandstand. The UHSK-members that disliked football (from the thirty-two there were exactly seven people that did not want to go to the match) went to an Irish Pub where they enjoyed nachos and chips with big glasses of beer and iced tea.

Between big games, football matches and trips to foggy gorges, the smart UHSK-members spent their time in different museums, enjoying modern art and centuries old technology such as steam engines. All was well organised by the Excom. It is safe to say they thought of everything, making this trip a royal treatment for the lovely UHSK-members. Aside from the horrible hostel with the creepy, hairy men, the UHSK-members had the time of their lives. I think I can speak for every brave UHSK-member when I say I am most grateful for this fun, interesting and refreshing trip to Prague. *Excom, bedankt, Excom bedankt. Excom, Excom, Excom bedankt.*

Quotes Praag (*bier-emoji*)

Door: Floor Wilke

“Ik geef het één van de zes worstjes”
– Boris Wesseldijk

“Hij lag wel lekker in de hand [die dildo], hij lag
wel lekker in het knuistje”
– Nardynard

“Geen kleine spelers op de grote reis”
– Sophie Spindler

“Deze is beter!!”
– Hans over de (nieuwe) stripper

“Ben niet dronken, ben
louter vaag”
– Jona

“Vrouwen zijn cringe,
mannen zijn beest”
– HUGO?!

“Ik ben dankbaar voor alle
vieze slavendrijvers die de
aardappel naar Europa
hebben gebracht”
– Floor

“You have to understand it
does not dek de lading”
– Boris
(maar eigenlijk Sara, als
'collaborative effort')

“Weet je wat zo jammer is
aan de val van de muur...”
– Ome Ollie

“I have broken machine”
– man bij café restaurant Corner

“Hou op met dat gefriemel,
pils komt uit mijn piemel”
– Pieter

“Dan krijg je geen toetje bij het dessert!”
– Olivier

“Ik ga even porno kijken”
– Pieter van Iwaarden

“Urguell bier is f*cking goor.
Ik zou er mijn wc nog niet
eens mee schoonmaken”
– Pieter, 2022

“De inflatie stijgt niet als je
in natura betaalt”
– Dikhooft

“Godverdomme”
– Jesse, in het heilig huis

“Ben jij nou 's ochtends aan
het roken, jij fucking tartaar”
– Menno Alexander Gyros
Dikhooft Menno tegen Tobias
Aardappel

“Ik ben niet vies nat, ik ben
een beetje vochtig”
– Ome Ollie

I. A Maid's Mission

The city of Rauni was quiet tonight. Usually, wailing pierced through the night, even from where Yaniris stood on the palace balcony. *Maybe they've all fallen ill, or died.* She reprimanded herself for this thought, and an even quieter one that maybe it would all be better if everyone was just dead. It was the balcony's fault, she told herself. It was so high up that the people beneath it looked like ants crawling around. And that made it hard not to really think of them that way.

She'd never thought she would wish to hear their suffering now. But somehow, tonight, it was as if the whole city held its breath, waiting for what she knew was to come.

She had only known one other moment that the city had been this quiet. It was during birth of the current queen. It was tradition in the kingdom of Óreiðu to toss a coin at the birth of a prince or princess. If it was heads, it predicted the child's success in their endeavors. If it was tails, well... they were sure to get a sibling soon. But Ikuna's coin had been heads, and after, the city had celebrated as if a god had been born instead of a princess. A little girl.

Yaniris could still picture her, aged ten, running around in frilly dresses that she didn't like because they were ticklish. How her mother would tut at the food stains and tears in them. And all those useless pranks she pulled off. No one could seem to tame her into the princess they wanted.

Except Yaniris, only ten years older than Ikuna, daughter of the Queen's favorite maid. And so she became Iku's companion, and even mentor. She had fought tooth and nail for that child's wellbeing and success and happiness. And it had all been for fucking nothing. She would laugh if not for her aching worry for Ikuna.

A hasty knock on the door woke Yaniris from her idle reminiscing. *This must be it. It will be good news,* she told herself. *It will be my messenger. The deed will be done, and I can rest.*

While not completely convinced, she opened the door anyway. Guards.

Bad news then.

II. Failure is for fools and illness for the weak

Ikuna awoke with her heartbeat already gushing in her ears. Breathing deeply, she tried to rid herself of the prickling anxiety, but she couldn't. She

pressed her palms to her closed eyes and pushed them a little into her skull. Outside her bedroom, she heard rustling and hushed talking, and hid under the covers of her bed.

She reclined deep into her mind. *Red chairs that clashed with the interior. Smile-crinkles. A hand on her shoulder, her arm, tapping the top of her head. A warm chest.*

Bulging eyes, a sneer. Darkness. No air – Focus! Think of Yan. Of that time she talked you out of a panic. Or that time she got mad you refused to eat. Or when she tried to shield you from Osei – NO! Don't think about her, or the cold, and the cabinet, that tone that cuts right through you – wait, picture Yan's eyes, her soft voice.

Instead, Osei's classes captivated her mind.

Failure is for fools, that was the mantra. Buried under books. History, geography, at least ten languages, current politics. How did Petra the Third die? WRONG. Did you even bother opening up the book? Yes, ma'am. Cabinet. Enclosed. Dark, stuffy, lonely. At least I was safe there. Don't cry. Don't bother Yaniris with this. No, ma'am. Which country has a monopoly on grain? What is the crest of the Quanderers? How did your parents die? What was their fatal mistake? DON'T CRY!

Ikuna didn't cry, and she felt a sick sense of victory, even if no one would ever recognize it.

She had learned perhaps only one thing from Osei's lessons. The only way out of her queenship was to die. In Óreiðu, once crowned a king or queen, it was a lifetime occupation. It was possible to select someone as regent for a while, to rule in your stead, but it had to be for good reason, and it could never last longer than a year.

Only a month to go and I'll have to go back to ruling. Maybe I should try again? Maybe this time I won't fail? Fuck it. Osei can deal with it for now.

Ikuna pulled the covers down to her chin so she could catch her breath. Then, she decided to sleep again, even though she wasn't tired, until she woke up late in the afternoon with a headache and a racing heart, and she could start calming herself down all over again.

III. The Curiosity of a Teacher

The council chamber was filled to the brim with ladies and lords that had sought refuge from the increasing unrest in society. A war the country was not prepared for, but only the soldiers suffered that fate; the famine was cause for more concern. It was a shame Ikuna had never lived up to her potential. This never

would have happened if she had been a capable queen, dedicated to her studies, brave.

And now this maid, this scum that had made Osei's life in her old age so much more difficult than was strictly necessary. A stern but fair teacher, bound to the royal family by all but blood, having educated this queen and the king before her. Yaniris had been a nuisance since she was appointed Ikuna's mentor, always tending to her every wish, never establishing boundaries, neglecting discipline. Always opposing Osei's way of handling things. It was her fault that Ikuna had turned out to be such a dreadful failure.

And now she laid at Osei's feet. Osei waited a moment longer, drawing a long breath. Then, she rose from the throne and faced the crowd.

"Honorable people of the court, I thank you all for gathering here today. In these dire times, I would not call upon this council if not strictly necessary. As ordered by the Queen, I will act as regent in her name and in her place, until she resumes her role as ruler." Truth be told, Osei did not necessarily enjoy being regent. She was highly capable of doing it, and admittedly even good at it, but Ikuna's failure to step up would always reflect horribly on her teaching and that irked her.

Yaniris struggled to breathe. She sat on the cold floor, hands tied behind her back, clothes torn and lip bleeding from fighting the guards. Her mind raced through every single one of her spies that had been involved with this mission. Which one could have possibly betrayed her?

"How do you plead to these charges?" Osei thundered.

She must have been too caught up in her thoughts to hear the accusations held against her. "What are the charges?" She snapped through gritted teeth.

"Attempting to assassinate me and conspiring against the Crown."

Yaniris laughed heartily. "I plead guilty to the first, but I can say truthfully I have never conspired against the Crown."

Osei smirked a little. "Why did you attempt to assassinate me?" It was a teacher's curiosity.

Yaniris hated the woman, truly. *Ikuna's red eyes, tight-set mouth. Always repeating nothing was wrong.* But Yaniris had seen how she started breathing heavily, feeling nauseous and exhausted. She had confronted

Osei about it several times, always receiving the same "I know what's good for her," response. *Ikuna had failed as queen.* Even Yaniris could admit it to herself. And it was Osei's fucking fault. Even now, the audacity of her to sit on Ikuna's throne!

"I know I might be asking too much of you," Yaniris whispered in her informant's ear. "But I need Osei dead."

She had first started creating a network of spies when Ikuna's failure as queen had become apparent. They functioned as little bees, following her orders, though she was only a maid. At first she only wanted information about how the people were doing, what they needed. When the famine started, she tasked her spies with sneaking across the border to steal food, plunder cities if necessary, and ration the winnings among the civilians. She employed doctors who were ready to give out medical treatment for free to the poor. The last thing she had asked of them, was to kill Osei. And they had failed.

IV. A Regent's Regret

The last month of Ikuna's allowed rest had passed. She would not have known if she had not been woken by her maids that day.

The first thing she did after breakfast was walk to Yaniris' room. She knocked. No one answered. She knocked again. And again. And then barged in and found it empty. She asked one of the hall guards where Yaniris had gone. He didn't answer her. She walked back to her own room and asked one of her maids.

"Your Grace... I fear to speak the truth."

"Speak it."

For the first time in seven years, Ikuna cried.

The citizens had gathered outside of the palace walls that day, screaming and protesting. They wanted Ikuna's head. The gates would easily hold them, however. She watched them from the balcony which made them look so small. *I have failed every single one of you.*

With difficulty, she dragged herself to the throne room. Before entering, she put on the crown that was only ever needed during a ceremony, or a memorial. The crowd watched her nervously, Osei most of all.

Ikuna, in her three years of queenship, had never given a direct order.

"Open the gates."

V. A queen, a teacher and a maid walk into a bar. Who makes the worst mistake?

Whichever one has the most power.

Royale liefde

Door: Marlene Schneider

Lang lang geleden, in een land hier ver vandaan was er eens een prinses die woonde in een paleis nog groter dan voor te stellen is. In de verte was haar land nog steeds te zien en een wereld buiten haar eigen terrein was daardoor moeilijk voor te stellen. In haar tuin stond een grote appelboom. Afgelopen herfst verloor de boom alle bladeren en vruchten. De wind trok de takken van de boom alsof hij zijn kleding uit deed op een warme zomermiddag. De zon was buiten niet meer beschikbaar dus moest de warmte ergens anders vandaan komen. Met haar kleding van zijde, juwelen van goud en tassen van krokodillenleer had de prinses alles wat haar hartje begeerde. Tenminste qua bezit, want de liefde die ze in zich had, kon ze tot voor kort maar moeilijk delen met iemand aan haar zijde. Totdat...

De eerste prins die mijn leven binnenstapte, bleek achteraf geen echte prins te zijn. Ik was niet blind voor liefde, maar wel voor de ware aard van hem. Misschien wilde ik het zo graag dat ik alle twijfels heb genegeerd. Ik ontmoette hem tijdens een vredesbespreking voor alle landen ter wereld. Hoewel politiek, in onze gevallen, niet aan ons besteed was, raakten we al snel aan de praat over de meest boeiende onderwerpen.

Hij was de definitie van het woord charmant. Betoverd door zijn woorden en geleid door zijn daden, vertrok ik weer naar huis. Ik leefde op een roze wolk waar ik weigerde vanaf te springen. Mijn gedachten vormden mijn liefdesleven en hoewel het amper iets voorstelde, had ik er alle vertrouwen in. Het idee van liefhebben was al voldoende. Ik fantaseerde eindeloos over hoe mijn eerste verliefdheid meteen de juiste zou zijn, de ware. Er was nog zoveel wat hij niet van me wist en ik niet van hem. Ik wilde hem alles vertellen, maar ik wist niet wat hij wilde horen. Wat moest hij nou écht van mij weten? Ik kwam van een mooie plek en uit een familie die me bijna alles gaf. Ik had geen fascinerend verhaal of een bak levenservaring waar ik eindeloos over kon praten. In het begin schreven we brieven, omdat ik hoopte dat dat liefde was. Ik stelde hem vragen over zijn leven en met de antwoorden, kleurde ik het plaatje in mijn hoofd steeds verder in. Naarmate de tijd strekte, waren mijn vragen op. Ik merkte toen pas dat hij weinig tot geen vragen aan mij stelde. In zijn hoofd was ik

hoogstens zwart-wit, om de kleuren had hij zich nooit bekommerd. Achteraf was het duidelijk, maar op dat moment deed ik mijn best om te laten zien dat ik de moeite waard was. Als je goed luistert, geeft de stilte het antwoord.

De volgende prins was eigenlijk een vergissing, maar dat voelt zo flauw en een tikkeltje narcistisch om te zeggen. Ik kende hem al vrij lang en had hem altijd een aardig iemand gevonden. We bezochten een aantal keer elkaars hof en hadden plezierige conversaties. Na deze enkele bezoeken, kwam ik tot de conclusie dat het nu officieel moest worden. We hadden immers al een aantal keer afgesproken en de meeste mensen uit onze omgeving gingen ervan uit dat er iets moois uit zou bloeien. Ik was onrustig en dat zou verholpen worden als ik het duidelijk ging maken. Bij zijn vertrek vroeg ik wat hij van een officiële relatie zou vinden en hij knikte instemmend dat hij dat een weloverwogen idee vond. Toen hij mijn land had verlaten, voelde ik alles behalve vreugde. Ik had gehoopt nu alle onzekerheid uit de lucht was en er iets concreets was afgesproken, ik me opgelucht en blij zou voelen. Ik voelde vrijwel niets. Mijn verbeelding en gevoel waren beide een totaal andere afslag op gegaan. Hij kende geen etiketten en gedroeg zich niet zoals een prins dat hoorde te doen. Hij smakte, boerde en schreeuwde er op los. Zijn rug was krom en zijn bestek lag scheef. Daarnaast was hij niet opgewassen tegen de treurnis van het leven en ik merkte hoe weinig ik aan hem had. Hij bracht weinig positiefs. Ik schreef hem een brief dat ik zijn liefde niet kon beantwoorden en liet het bericht meteen versturen door een van mijn gezanten. Ik was opgelucht om alleen te zijn en me niet bezig te hoeven houden met iemand anders. De tijd die ik alleen doorbracht deed me inzien hoeveel er nog te leren was over mezelf en vooral dat ik meer naar mijn gevoel moest luisteren.

Hoe sterk en handig mijn geest ook was, ik had mijn gevoel al tijden genegeerd, omdat ik ervan overtuigd was dat je daar niet veel aan had. Beslissingen nam ik met mijn hoofd, omdat mijn hart hier niet voor bestemd was. Na deze toch wel clichématige inzichten, leerde ik steeds beter gevoel en gedachtes van elkaar te scheiden. Het ging zoveel beter met me.

Toen ontmoette ik hem. De volgende prins was er eigenlijk altijd al een beetje geweest. Soms was hij niet alleen aanwezig in mijn gedachten, maar ook in mijn leven. Daarna verdween hij weer voor een tijd uit het zicht en vloog als een vogel terug naar zijn eigen nest. Tot hij op een dag niet meer weg ging. Hij is tot op de dag van vandaag mijn prins op de witte fiets. Iemand waar je lief en leed mee deelt, maar bovenal een van mijn beste vrienden. Ik geniet ervan om mijn mooiste kleren aan te kunnen doen voor een chique diner en die kleding vervolgens uit te doen bij schemering. Eigenlijk maakt het me niet zoveel uit wat we samen doen, omdat we ons in elke omstandigheid kunnen vermaken. We zijn nooit uitgepraat en kunnen over alle onderwerpen praten. Als ik iets leuks heb meegemaakt, is hij vaak de eerste die het hoort. Hij heeft (nog) geen schoenen voor me gekocht, maar ik weet zeker dat ik de enige ben in de omgeving die de

schoenen dan past. Hij is één van de redenen dat ik met een glimlach opsta en weer naar bed ga. Ik geniet van de herinneringen die ik met hem maak en kijk uit naar de herinneringen die er nog zullen komen. Ik luister nu naar liefdesliedjes die opeens een gezicht hebben. Mijn leven heeft op bepaalde vlakken hoofdstukken geopend, waarvan ik van tevoren niet eens wist dat ze er waren, maar nu wil ik eindeloos doorlezen om te weten wat er komen gaat. Woorden schieten te kort als ik zou moeten omschrijven hoe blij ik ben met hem in mijn leven, maar ik heb een poging gedaan. Hij is geen kikker geweest die door mijn bovennatuurlijke kracht moest veranderen in een prins; voor mij is hij de belichaming van blijdschap en energie. Een prachtmens waar ik gezegend mee ben.

En zo was er een lang en gelukkig leven voor de prinses. Of de prins voor altijd in haar leven zal blijven, kan alleen met de tijd duidelijk worden. Voor nu maakt het niet uit; elke mooie dag, is er eentje meer. De lente is aangebroken en de appelboom bloeit als nooit tevoren. De wind waait nog steeds, maar is niet meer sterk genoeg om de appels eraf te trekken. Warme dagen kloppen aan de deur en verspreiden zonnestralen door de ruimte. Het is eindelijk zomer.

Monarch of the First Hall

*The
Monarch
of the First
Hall must be
a pillar*

*They must be
tall*

*They must be
tough*

They must be true

*For the power of the
Schep'r protects them*

*And thus they must protect
there where power was born*

The Child let their hand gently slide over the polished dark stones, feeling for imperfections. They found none, nor had they thought to find any. There were no imperfections inside the Central Pillar of the First Hall after all. *Except for me.* The Child drowned the thought along with their own head as they sunk deeper into their mattress. They were used to the feeling by now. The suffocating presence of those perfect stone walls surrounding their own body had become an accepted part of life. The Child wondered whether the Monarch had felt the same way as they did now, when they had been the Child so many years ago. Whether they still felt it now.

Looking out through the narrow window spanning the length of the other side of the room, the Child could see the rest of the

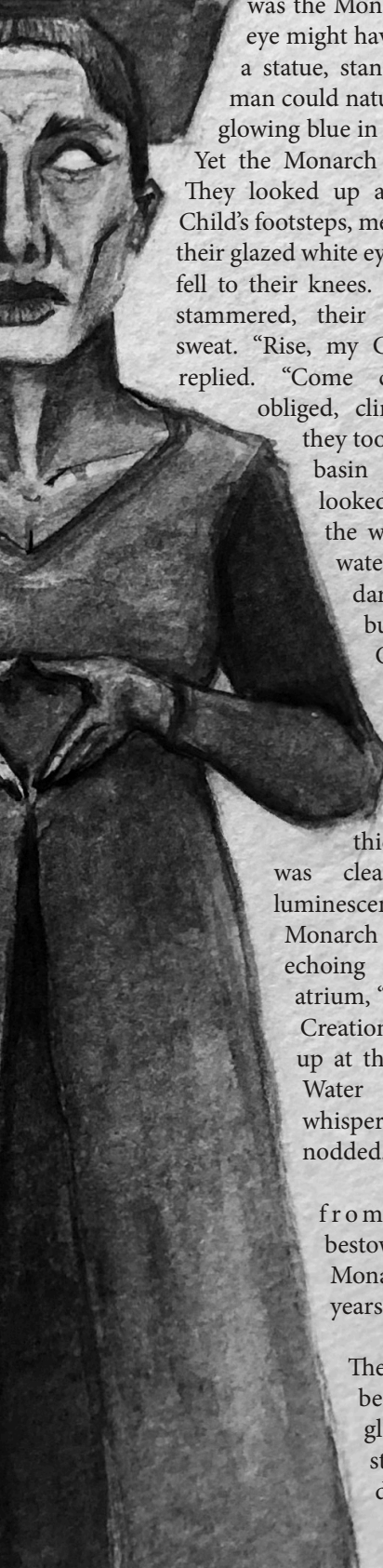
First Hall. They could see its pillars and arches stretch on for miles in each direction, the canals beneath bathing in the moon's silvery light. All of it was inhumanly symmetrical, the work of the divine. Yet the Hall's inhabitants were mortals, living in the ancient home built for them and tending to the water gardens beneath the skylights. So it had been for generations, and so it would continue to be. For the People of the First Hall did not feel the need to look up and wonder about the sky above them. They knew who watched over them. In the distance the Child could see the faint golden glow of lanterns. One of those lanterns marked the house of the family they'd been born into, sixteen years ago. They couldn't remember much about this family now, only the most basic of details. They'd been ordinary farmers, no different than the majority of the People of the First Hall. The work had been hard, so the Child recalled, but adhering to their parents' expectations had been harder. They'd wanted them to grow up to be strong, a son they could be proud of. When the Monarch's priests had come, the Child had been relieved. Yet it seemed to them now that one burden had been replaced by one far heavier. There was no warmth to life within the Central Pillar. A dozen priests watched the Child's every move from the shadows of their gray hoods as a reminder of the divine destiny awaiting them. They could not be the son their parents had wanted, but they were starting to doubt they could be the Child the Monarch wanted.

In their darkest moments, hidden beneath their sheets, the Child had come up with a name for themselves. *Wynne*, they'd thought. *My name is Wynne.*

A knock on the door sent shivers down the Child's spine and he rose up to face the door. The steel mask of one Guard appeared in the doorway, with many more standing behind them. "It is time," their voice called out. The Child got up from their bed and followed them into the hallway. There wasn't a soul except for them as they crossed through the Central Pillar's many corridors, its servants and priests all mysteriously absent. This was unnerving to the Child, who knew the Pillar to be a hub of activity—however inhuman that activity might be—even in the middle of the night. They walked down flights of stairs, descending deeper and deeper down the

Door: Ti

Pillar, until they reached places even the Child had never visited before. Finally, they arrived in a dimly lit atrium. Priests, dressed in their long robes, stood lined up against the circular walls, watching them enter from beneath their hoods. In the middle there was a stone basin and leaning over it was the Monarch. An unknowing eye might have mistaken them for a statue, standing taller than any man could naturally grow, the stone glowing blue in the pool's alien light.

Yet the Monarch lived and breathed. They looked up at the sound of the Child's footsteps, meeting their gaze with their glazed white eyes. Instinctively, they fell to their knees. "My Monarch," they stammered, their forehead wet with sweat. "Rise, my Child," the Monarch replied. "Come closer." The Child obliged, climbing the steps as they took a closer look at the basin and its contents. It looked like water, but not the water they knew. The water of the First Hall was dark; rich in nutrients, but poor in taste. The Child remembered swimming in the canals long ago, and not being able to see further than a foot in the thick liquid. This water was clear, however, even luminescent. "Before you," the Monarch said, their voice echoing throughout the atrium, "You see the Water of Creation." The Child looked up at them wide-eyed. "The Water of Creation?" they whispered. The Monarch nodded. "Indeed," they confirmed. "A gift from the Schep'r, bestowed upon the first Monarch a thousand years ago."

The Monarch's eyes became distant and glossy, then, as they stared up at the dark dome beneath which

they stood.

"There is a legend that has been passed down throughout the generations," they finally spoke. "Of a world before the dawn of our age. The rulers of this world did not care about the populace at large, but merely wished to empower themselves and other members of their class." The Monarch looked back down to meet the Child's gaze with their unfeeling eyes. "When creating this world, the Schep'r therefore wished to avoid these gross abuses of power—and thus endowed the First Hall with the power to shape out of themselves a vessel for truly neutral governance," they said gesturing down at the pool before them. "The Monarch is ambiguity incarnate; they know no sex, no race, no bias. The Monarch belongs to no one, and thus represents everyone. Yet the Monarch is not born as such. They must be made to be so." The Child felt a shiver pass down their spine as the Monarch reached out to grab their hand. "I know you are frightened, my Child," they whispered. "I was frightened myself when I had to undergo the change, but it is of utmost necessity that you trust the process. The First Hall must have its Monarch, and it's our divine duty to give ourselves to it. Understood?" The Child nodded, though they did not understand fully. They supposed it would be easier that way. They watched in silence as the Monarch reached down with their hands into the basin and let the water flow over their dark hands. Its color changed upon touch, hissing as it turned as gray as the Monarch's stone hide. The Child could feel their breath accelerate as they reached out with their wet hand, and grabbed onto their shoulders. An icy scream escaped their mouth as the water bit into their skin. "Easy now," the Monarch hushed, their eyes still a blank void. "Remain calm." But the Child could not remain calm as the Water of Creation took a hold of their flesh and reshaped it. They felt it drain them of all that had made them who they'd been, and all that they could still become. *My name is Wynne*, they thought in a desperate attempt to hold onto themselves as their body turned to living stone. *My name is Wynne*.

Aan de andere kant

Door: Aron van Iperen

De ochtend was koud, de grond nat en de lucht grijs. Gelukkig is de regen zelf wel gestopt, dacht Alfred bij zichzelf. De koning stuurde zijn paard stapvoets tussen de bomen door. Hij was voor zijn kleine groep volgelingen uit gereden, op weg naar Egberts steen. Hij was nerveus, want wat hij aan ging treffen zou beslissend zijn voor zijn verdere heerschappij. Zijn koninkschap zou hiermee staan of vallen. Als hij straks niet vond wat hij hoopte te vinden, was het gedaan met zijn Engeland.

Engeland, daar ging het allemaal om. Een droom die hij deelde met zijn grootvader, koning Egbert. Egbert regeerde in een andere tijd, een tijd waarin de andere Engelse koninkrijkes nog het grootste gevaar vormden voor Wessex. Koning Egbert had enkele jaren lang bijna alle koninkrijken in zijn macht, hetzij direct of indirect. Hij was koning in heel Engeland, geen andere Engelse koning kon zijn macht evenaren. Vlak daarna verloor hij een groot deel van zijn invloed, maar hij had gelukkig nooit veel met de Denen te maken gehad. Af en toe zorgden die al wel voor problemen, maar Egbert had nooit strijd hoeven leveren tegen het Grote Heidense leger dat op de Engelse koninkrijken neerdaalde na de dood van Ragnar.

De invasie van Ragnar's zonen was al enkele decennia geleden, maar de heidense legers vormden nog steeds een groot gevaar. Vrijwel alle mindere Engelse koninkrijken waren gevallen. Alleen Mercia en Wessex bestonden nog, maar het was een triest bestaan. Mercia was een schim van haar vroegere zelf, nu grote gebieden werden gecontroleerd door de Denen. De troon van Mercia, van oudsher één van de machtigste van Engeland, stelde weinig meer voor. Enkel Wessex had écht standgehouden.

Maar ook dat kon snel over zijn. Afgelopen winter hadden de Denen, onder leiding van Guthrum, Wessex weer binnengevallen. Alfred had moeten overwinteren in ballingschap, verstoep in de moerassen. Op de somberste dagen had hij nagedacht om verder weg te vluchten, naar Francia. De Frankische koning zou hem opnemen aan het hof, zoals Charles le Magne ooit had gedaan voor Egbert. Vanuit Parijs zou hij kunnen werken aan zijn terugkomst.

Een terugkomst vanuit ballingschap was vrijwel onmogelijk, dat realiseerde Alfred zich wel. Zodra de Denen ongemoeid hun gang konden gaan zou er niets meer overblijven van zijn Wessex. De

ealdorman zouden zich schikken naar het Deense bewind, de kerk zou van de kans gebruik maken om zoveel mogelijk Denen te bekeren en zich onmisbaar te maken voor het nieuwe gezag. Vanuit Francia zou hij weinig kunnen doen.

Er was nog een groter bezwaar. Wat voor koning liet zijn volk achter in tijden van crisis? Een goede vredesconing moet ook oorlog kunnen voeren. Of hij die koning was, zou blijken in de komende dagen. Of hij die koning mocht zijn, zou blijken in de komende ogenblikken. Zonder leger kon Alfred geen strijd leveren. De bomen werden schaarser en kleiner, totdat ze helemaal verdwenen en hij op een open veld reed.

Aan de voet van de heuvel hield Alfred zijn paard in, ging rechtop zitten, en nam diep adem. De koude lucht stroomde zijn longen binnen. Hij hield enkele momenten zijn adem in en luisterde. Vanaf zijn paard luisterde hij naar de klappende vleugels van opgeschrokken duiven, het gekwetter van een boze mussenkolonie en het ritselen van de bladeren. Verder was er stilte, een oorverdovende stilte. Zenuwachtig spoorde hij zijn paard aan om weer verder te lopen. Het dier voelde de onrust in hem, maar deed wat er van hem verwacht werd.

De wind. Het was de wind, dat moest het wel zijn. Piekerend reed hij de heuvel op. De koning van Wessex had de wind in zijn rug. Als het leger dat hij hoopte te vinden bij Egberts steen, zich aan de andere kant van de heuvel bevond, zouden de geluiden en geuren van het kamp de andere kant opwaaien. Hij sloeg zijn ogen op naar de hemel, waar hij de wolken voor zich uit zag trekken. 'O God, verhoor mijn gebeden, ik ben niets dan uw nederig dienaar Heer,' mompelde hij voor zich uit. 'Ik ben koning bij Uw gratie, laat mij de heidense Denen die uw onderdanen plagen het onderspit delven.' Het was een gebed dat hij afgelopen dagen al vaker voor zich uit gepreveld had. Ergens in de komende dagen zou het gebed in vervulling moeten gaan.

De top was in zicht, de steen doemde op. Het zien van de steen gaf hem een bijzonder gevoel. Een gevoel van trots, van verbondenheid met zijn voorvaderen. Hij stond er niet alleen voor. Het zou ironisch zijn als er straks niemand op hem wachtte aan de andere kant, dacht hij bij zichzelf. Een flauwe glimlach verscheen op zijn gespannen gelaat.

Dit was een plaats ter ere van zijn grootvader, Egberts kracht was hier nog steeds voelbaar. Het was niet voor niets dat Alfred de Engelse legers hiernaartoe geroepen had. Zijn afgezanten hadden beroep gedaan op alle mannen die hem nog restten. De boodschap riep elke Angel en Saks die kon vechten op naar Egberts steen te trekken. Ze moesten de Denen een halt toe roepen. Een verenigd Engeland zou kunnen volgen, zoals zijn grootvader had gedroomd. Zoals hij nog steeds droomde.

Maar niets wees erop dat er ook maar een levend wezen op hem wachtte aan de andere kant. De spanning werd Alfred te veel en ongeduldig zette hij een draf in. Trouw versnelde zijn paard. De steen werd groter, de gravures herkenbaar. Nog even en hij kon over de heuvel heen kijken. Nog even en hij wist of het goed zou komen.

Achter hem hoorde hij iemand vloekend het bos uitrijden. Geschrokken hield hij zijn paard in en keerde hij zich om zodat hij kon zien wat er gebeurde. Het was Bestandan die tierend het bos uit kwam draven. De krijger keek op en zag hen staan. Hij begon te zwaaien. 'M'nheer, m'nheer, wacht op mij!' Toen de man doorkreeg dat Alfred de heuvel over wilde, begon hij weer te roepen: 'Ga niet alleen over die heuvel heen!' Alfred slaakte een zucht, de spanning was te veel, hij wilde over die heuvel heen, hij moest zien of er iemand gekomen was.

Maar zijn koningschap stond en viel met zijn lijf en leden, dat wisten beide mannen. Snel had de krijger de heuvel beklommen. Hij hield in toen hij naast Alfred stond, paard hijgend en man puffend. 'M'nheer, wat als er geen Saksen en Angelen, maar Denen staan te wachten aan de andere kant?'

'Even spieken kan geen kwaad,' antwoordde Alfred, maar zijn stem miste de gebruikelijke gratie en zekerheid. Het klonk eerder als een kind dat weet dat hij fout zit wanneer zijn moeder hem streng toespreekt. Bestandan had een punt, dat wist de koning ook. 'Laat mij dan kijken heer, mocht er gevaar op u wachten aan de andere kant, kunt u nog weggkomen.'

Verbeten schudde Alfred zijn hoofd. 'Dit is iets wat ik moet doen, Bestandan.' De krijger reed iets naar voren, hij zou niet zomaar opgeven. 'Wacht dan op zijn minst op de rest van uw thegns, die kunnen elk moment aankomen. U kunt moeilijk

in uw eentje het kamp binnen rijden.' Dat was een goed punt, als er een kamp was tenminste. 'U moet sowieso wachten uw vaandeldrager, m'nheer.' Vragend keek hij Bestandan aan. 'Met uw helm bent u van grote afstand amper te onderscheiden van een Deen, heer,' verklaarde Bestandan.

Met tegenzin knikte Alfred, Bestandan had gelijk. De koning hield er niet van, maar soms was het beter om naar je ondergeschikten te luisteren. Een heerser kon moeilijk alles zelf het beste weten. Zonder Bestandan hadden de Denen hem al veel eerder te pakken gehad. Hij was een van zijn trouwste beschermers. Gelukkig kwam de rest van de thegns, de elite krijgers die met hem meereisden, snel aan bij de voet van de heuvel.

Bestandan riep wat bevelen naar beneden en de thegns kwamen snel naar boven rijden. Nu zou de koning eindelijk ontdekken hoe zijn toekomst eruit zou zien. Hoe de toekomst van zijn Engeland eruit zou zien. Achter hem reden twintig beoefende krijgers, voor hem uit reed Bestandan. Hij was, tegen Alfreds goede voornemens in, de eerste die de heuvel over ging.

Zijn nervositeit kreeg de overhand. Wat het was wist hij niet, maar het gonsde. Met samengeknepen ogen keek hij naar de steen. Een ongemakkelijk gevoel becroop hem. Uit het niets verscheen er een man. Zijn huid was gerimpeld, op zijn grijze gekrulde haar rustte een ijzeren kroon. De grijsblauwe ogen fixeerde zich op de koning. De oude man spuugde in zijn richting. Opeens klonk er een harde piep en werd het zwart voor zijn ogen.

Bijna gleed hij uit zijn zadel. De piep werd zachter en zachter terwijl zijn zicht weer wederkeerde. Gefrustreerd schudde de koning zijn hoofd, hij moest rustig blijven nadenken. De druk was groot, maar hij moest presteren. Gelukkig hadden de mannen om hem heen niets door. Alfred zag Bestandan zijn paard inhouden naast de steen. De oude man was weer verdwenen. Bestandan keek nu uit over de vallei benee. 'Wat zie je Bestandan?' vroeg Alfred gespannen.

Bestandan bleef even stil. 'M'nheer...' antwoordde hij uiteindelijk.

Goedhart

Door: Jaimy van der Waal

Ach, wie hoort nog het bonzend hart!
Over den wille en weemoed bonken
Daar mens smacht en verlangens lonken
En ongenadig goedwil en zinnen tart

Ach, wie hoort nog het bonzend hart!
Door de ruis van den wet en justitie
En de uiterst welstrevende ambitie
Die als cement de mensen hard

Ach wie hoort nog het bonzend hart!
In het schrijven des dichters, de pianist
Het leven in liefde zijt ons betwist
Dus waarom zult ge wachten op smart?

Ach luistert toch naar uw bonzend hart!
Dan zal u deugd in goedheid vinden
Probeert er geen doekjes om te winden
Want beneden doeken blijft het zwart

The Mormon King on Beaver Island

Door: Alex Nagel

On June 27, 1844, Joseph Smith, founder of the Mormon Church met one of the two classic fates of an American grifter: He was murdered by an angry mob. As he died conflict over slavery was tearing the nation apart, its people heading west, and the nation was awash in new revivalist Protestant faiths. Mormonism was but one of these new movements, though Smith's church would be perhaps the most enduring. But this is not his story. This is the story of the young lawyer who decided to be his follow-up act: James Strang.

Strang and his 500 or so followers settled on Beaver island, at the time sparsely populated by some fishermen as well as an indigenous tribe, in 1847. They would immediately begin constructing the essentials for survival, such as a farm, a printing house and a theater. By all accounts, the plays weren't particularly great. In 1850, Strang was crowned king. In order to avoid declaring a sovereign state, he was declared king of his church. However, he also made his followers swear to renounce all previous governments, which would *technically* constitute declaring a sovereign state, but it seems that this went unnoticed.

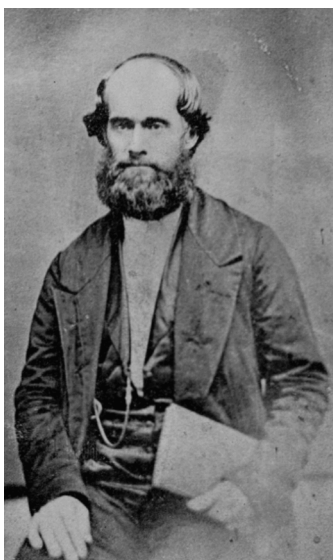
The chief issue that Strang faced was that he was, well, a self-declared monarch of a new church with controversial positions such as polygamy (they were, despite all their protestations, very much for it). Suspicious attitudes towards him bred lurid tales of dramatic crimes, such as a counterfeiting ring and the attempted arrest of a mail-carrier. These accusations were published, and prompted then president Millard Fillmore to dispatch federal officials to arrest Strang. He went with them without violence, and was subsequently released awaiting trial. The former lawyer would acquit himself well during the trial, and he was found not guilty.

Once he had escaped legal consequences Strang ran for the Michigan state legislature. His cult gave him a decisive edge, and he was elected. While in office, Strang passed legislation that created a new county that covered Beaver island, which meant that the Mormons

could now effectively appoint their own sheriff, who would be a follower of Strang. And of course the cult leader immediately used this near absolute authority to impose his view of how the world *ought* to be onto others. He began by deploying his sheriff against the local distillery, claiming that they were producing whiskey for the indigenous tribe, which he regarded as exploitative. The newspapers printed accounts of Mormons openly stealing, as well as more lurid, and probably false, accounts of one of Strang's critics being murdered and having his heart ripped out. This culminated in an incident where, according to Strang, his sheriff was shot at by a gang of some forty men while he was performing his official duties.

Strang combined a staggering ability to make enemies with a supreme confidence that can only be born out of isolating yourself with people for whom you are the return of Jesus. A small conspiracy had formed on the island out of four disgruntled members of his congregation, who had been punished for crimes such drunkenness and adultery (on an island where polygamy was allowed) with punishments such as lashings. Strang publicly dismissed concerns as one of the members left the island and returned with firearms and ammunition. History would prove him stupid, and in 1856 he was shot several times by two of the members of that little conspiracy. Fortunately for the assassins, Strang was murdered just after he had left a ship of the US Navy. They and their families were quickly escorted away from the island.

Despite one of the bullets hitting him in the back of the head, Strang managed to live on for another three weeks. Strang did not use this opportunity, he didn't appoint a successor and didn't tell his followers what to do after he died. Once he passed away, his leaderless followers were easily scattered and forcibly driven away by the non-Mormon locals, who availed themselves of the possessions left behind by the Mormons. Had Strang lived, his cult might still be here today. Now they, and he, live on as a historical footnote.

Oranje boven! – de wereld op zijn kop

Door: Diederik van Merrienboer

Al jarenlang heeft Nederland internationaal een bijzonder goede reputatie. Het staat bekend als het land dat als allereerste het homohuwelijk toestond en cannabis legaliseerde. Velen zien het als dé plek waar emancipatie, liberalisme en democratie geen grenzen kennen. Niet alle Nederlanders zullen dit echter beamen. Wie lang genoeg kijkt ziet de roestplekken door het gouden laagje vernis heen. Burgemeesters worden niet door het volk verkozen, de regeringsleider kent geen maximale termijn en de senatoren hebben bijzonder weinig in te brengen en zien het met name als een nevenfunctie. Boven alles begint de vis te stinken bij de kop: Het vooruitstrevende Nederland heeft al meer dan 200 jaar een monarch als staatshoofd. De tijden zijn veranderd, maar ondanks genoeg schandalen die het einde van de monarchie hadden kunnen inluiden zitten de Oranjes er nog steeds. Hoe zit dat precies? Wie zijn deze mensen? Hoe leg je dat uit over de grens? Ik zal eens een poging wagen.

Het grondgebied van het huidige Nederland is door de eeuwen heen in de handen van veel verschillende machthebbers geweest. Voor een tijd was het een republiek, waarin 7 provincies verenigd waren en ieder hun eigen gezagsdrager hadden, namelijk de stadhouders. Toen Napoleon Bonaparte oprukte veroverde hij ook Nederland. Nadat hij in 1813 was verjaagd vroegen een paar hoge heren aan een zoon van een oud-stadhouder of hij koning wilde worden. Dat ze bij deze Willem Frederik uitkwamen was niet geheel toevallig. Als Prins van Oranje was hij een nakomeling van de man die ooit de opstand tegen de Spanjaarden had aangevoerd, de Vader des Vaderlands Willem van Oranje. En zo kwam Willem Frederik over vanuit Engeland naar Den Haag en werd hij in 1815 koning Willem I der Nederlanden.

In 1848 tekende koning Willem II onder druk van een revolutiegolf in Europa een nieuwe grondwet die veel taken van de koning teruggaf aan het parlement en de regering. Het koningschap was hiermee gered. Dat de koning sindsdien geen grote rol van betekenis meer heeft gehad blijkt wel uit het gegeven dat Willem II vandaag de dag vooral bekend is als naamgever van een zeer middelmatige voetbalclub uit Tilburg.

De schoen begon te wringen na de Tweede

Wereldoorlog. Sindsdien wisselen torenhoge populariteitscijfers zich om de zoveel tijd af met constitutionele crises. Dat komt omdat de verslaggeving omtrent het Koninklijk Huis destijds een vlucht nam. Nederland leerde zo meer kennen dan enkel het instituut. Achter het instituut zit namelijk de Koninklijke Familie, de Oranjes, en niets menselijks is hen vreemd.

De Oranjes houden er een aantal hobby's en gewoonten op na die niet zelden bij de onderdanen in het verkeerde keelgat schieten. Zo kent het koningshuis een lange geschiedenis van verkeerde verkeren. De echtgenoot van koningin Wilhelmina, Prins Hendrik, hield er in de vroege twintigste eeuw verschillende maîtresses en buitenechtelijke kinderen op na. Prins Claus, de man van koningin Beatrix, had in zijn Duitse jaren een lidmaatschap bij de Hitlerjugend en een dienstverband bij de Wehrmacht. Beatrix' zoon Johan-Friso trouwde in 2002 met de ex van de drugsbaron Klaas Bruinsma en de vader van de huidige Koningin Maxima was minister in Argentinië tijdens de Videla-dictatuur. Neerlands beste diplomaten en politici moesten tijdens deze zaken alle zeilen bijzetten om te voorkomen dat het schip van staat ten onder ging.

Als je aan het licht wil brengen dat de Nederlandse monarchie bij tijd en wijle het absurdisme nadert, dan kan je er niet omheen een speciale alinea te wijden aan de man van Koningin Juliana: Prins Bernhard van Lippe-Biesterfeld. Prins Bernhard was zo een bijzonder figuur dat er zelfs een televisieserie over hem is gemaakt. De titel *Bernhard, schavuit van Oranje* spreekt boekdelen. De Duitse prins had een dubieus verleden, met een lidmaatschap bij de NSDAP en een aspirant-lidmaatschap bij de SA en de SS. Volgens de overlevering zou hij tijdens de Tweede Wereldoorlog dan ook geheuld hebben met de vijand. Hoewel er nooit bewijs voor gevonden is zou hij niet alleen een brief aan Adolf Hitler geschreven hebben om onder de titel stadhouder landvoogd van Nederland te worden, ook zou hij de belangrijke Slag om Arnhem verraden hebben. Maar zijn fratsen bleven niet beperkt tot oorlogstijd. Hij zou meerdere buitenechtelijke kinderen hebben, hij betaalde smeergeld aan de Amerikaanse vliegtuigbouwer Lockheed, hij schoot wilde dieren af in Afrika

waar hij als president van het Wereld Natuur Fonds was en hij had koningin Juliana met behulp van een gebedsgenezeres volledig in zijn zak. Er zullen ongetwijfeld veel historiografisch onderbouwde verklaringen voor zijn, maar dat de Nederlandse monarchie Prins Bernhard heeft overleefd is mij een groot raadsel.

Ondanks al het gedoe is de monarchie nog altijd in leven. Sinds 2013 zit Willem-Alexander op de troon het. Het lijkt wel of sindsdien de Nederlanders de humor van het toch ietwat achterhaalde ambt zijn gaan inzien, in plaats van zich er steeds maar weer aan te ergeren. Dat zal komen door de veranderende tijdsgeest, maar zonder twijfel zal het ook met Willem-Alexander zelf te maken hebben. Waar zijn moeder, koningin Beatrix, het toonbeeld van vorstelijkheid was, leerde Nederland Willem-Alexander in de tachtiger en negentiger jaren kennen als een toch ietwat simpele student. 'Alex' had helemaal geen zin om zich voor te bereiden op het koningschap. Hij werd doodmoe van alle media-aandacht. Hij wilde gewoon lekker studeren, zat bij het studentencorps, kreeg de bijnaam prins Pils én een wat opgeblazen verschijning. Niemand zag echt een koning in hem. En toen aan de vooravond van zijn inhuldiging werd zijn imago van eenvoudige vent versterkt nadat LuckyTV zijn tv-optredens ging nasynchroniseren. Zo veranderde de aanstaande koning Willem-Alexander voor veel mensen in 'gewoon Willy' uit Den Haag, vergezeld door zijn

schaterlachende wederhelft 'Max'.

Het ging Willem-Alexander in zijn eerste jaren op de troon voor de wind, maar het tij lijkt te keren. Dat heeft misschien iets te maken met het feit dat hij twee keer naar Griekenland vloog tijdens de coronapandemie, terwijl gans Nederland thuis op de bank zat weg te kwijnen, gevolgd door een ongeloofwaardig excuus. Of met de subsidie die hij krijgt om Kroondomein Het Loo toegankelijk te houden voor het publiek, maar dat ondertussen de poorten jaarlijks sluiten zodat Willy op konijnen kan jagen. Het kan ook komen doordat de koning op wintersport was, terwijl in Oekraïne een oorlog uitbrak. Of doordat zijn toespraken aan elkaar hangen van versprekingen. Nee, de koning staat er niet zo goed meer op. Wordt het dan niet eens tijd om definitief afscheid te nemen van de monarchie?

Nee, absoluut niet! Het koningshuis mag dan wel een grote poppenkast zijn, uiteindelijk lopen de Oranjes niemand in de weg. Sterker nog, de combinatie van alle uitglijders van de vorst, de filmpjes van LuckyTV en de massale festiviteiten op koningsdag maakt dat ontzettend veel mensen er een hoop lol aan beleven. Oké, misschien zou Willy voortaan iets meer uit eigen zak mogen betalen. En als zijn takenpakket maar niet te serieus wordt. Als ze een beetje meegaan met de tijd mogen de Oranjes van mij nog wel even blijven zitten hoor! Voor volk, vaderland en vertier. Leve de koning!

Droompaleis gezocht: De trekdrang van het Konijn van Holland

Door: Felix Smit

Machtige mannen kunnen zichzelf tot van alles uitroepen. Zo ging tsaar Nikolaas II door het leven als 'autocraat van alle Russen', voordat ome Lenin daar een einde aan maakte, paus Theodorus I liet 'patriarch van het Westen' aan zijn titulatuur toevoegen en Kim-Jong Un laat zich tegenwoordig 'briljante kameraad' noemen door zijn partijgenoten. Onze hoofdpersoon pakte dat anders aan, bescheidener en niet te pocherig, conform de volksaard van zijn onderdanen. Koning Lodewijk-Napoleon maakte van een mug geen olifant toen hij zich op een ongelukkige middag met een flink Frans accent betitelde als: het Konijn van Olland. Maar waar de meeste konijnen met een gezellig hok en wat wortels uit de voeten kunnen, kwam deze beunhaas van een vorst maar niet aan een bevredigend onderkomen. Terwijl Europa door de Napoleontische oorlogen van zijn broer in lichterlaaie stond, ondernam de vergeten vorst van Nederland met zijn vastgoedzucht een heuse odyssee door de lage landen.

Aan het einde van de achttiende eeuw brak in Nederland de bekende Franse Tijd aan. Aan de eigenwijsheid en zelfstandigheid die ons land ten tijde van de Republiek kenmerkten, kwam een einde en Nederland viel steeds sterker binnen de post-revolutionaire Franse invloedssfeer. Één van die talrijke Franse invloeden was de extreme instabiliteit in het landsbestuur, waar de Fransen sedert 1789 vertrouwd mee waren geraakt. Zo konden de Fransen het bestel in Nederland ook maar niet naargelang inrichten. Na velerlei staatsgrepen en omwentelingen werd in 1806 raadspensionaris Rutger-Jan Schimmelpenninck (familie van) aan de kant gezet om een zachte landingsplaats te maken voor het omhoogvallen van Napoleons broer, Lodewijk. Met deze nieuwe Koning van Holland werd Nederland voor het eerst als koninkrijk geregeerd.

Lodewijk had als veldheer inmiddels veel van de wereld gezien en was verliefd geworden op de Parijse pracht en praal. Den Haag moet hem dan ook zeer teleurgesteld hebben. Hij moest zijn genoeg nemen met de eigendommen die de Oranjes met hun vlucht na de Bataafse

Opstand hadden achtergelaten. Deze waren inmiddels omgetoverd tot kantoorpanden en pakhuizen; daarmee kon Lodewijk niet uit de voeten!

Waar onze koning behoefte aan had was een paleis met de allure die recht doet aan een soeverein vorst, maar waar vind je zoiets in een land dat zijn vorsten eeuwen terug toedeloef heeft gezegd? In de wereldstad Amsterdam, daar stond wel een mooi paleis, maar die maffe Hollanders hebben hun Paleis op de Dam aan wat gemeentambtenaren gegeven. Het zou nog een hele operatie worden om die eruit te werken. Een verhuizing naar Amsterdam liet nog een poos op zich wachten, maar Lodewijk begon de zilte zeelucht boven Den Haag steeds minder te trekken.

Zo kwam het dat hij na het overlijden van zijn zoon in 1807 een snelle vlucht naar Paleis het Loo in Apeldoorn maakte, maar het relatief afgelegen en beboste gebied bracht haar eigen uitdagingen. Zo moest de koning nog een heel ambtenarenapparaat en hofhouding onder zijn hoede nemen en er moest ook nog wat te beleven zijn in de omgeving als de immer impulsieve Lodewijk zich vervelen zou. Wat de koning van Holland nodig had, was een nieuwe hoofdstad.

Er bestaan nog altijd mensen die Utrecht als een tweederangs Amsterdam zien en helaas moeten we vaststellen dat de Fransman daar één van was. Vastberaden om zijn regering Den Haag zo snel mogelijk te laten ontvluchten, koos hij ervoor om de tijd die de verbouwing aan de Dam zou beslaan in het Sticht uit te zitten. Voor zijn tijdelijke paleis koos hij een voor Utrechter geschiedenisstudenten niet onbekende plek: de panden nabij de kruising van de Wittevrouwenstraat en de Drift, tegenwoordig bekend als de 'ubée'. Zijn bureau staat nog altijd onder de trap naar de eerste verdieping. Utrecht werd plots, in bestuurlijk opzicht, een wereldstad en dat had de lokale middenstand en vastgoedbezitters geen windeieren gelegd. Ook de lokale amusementsbranche kreeg met de intrek van de vorst de wind mee.

Die wederzijdse liefde tussen de Utrechtse bedrijvigheid en Bonaparte kwam vlug onder druk te staan. De koning had er al gauw genoeg van om constant op de lip van zijn ambtenaren te zitten en tot overmaat van ramp brandde één van zijn favoriete theaters af. Hollands konijn had een nieuw hok nodig. In allerijl trok hij in het recent, op staatskosten, gerenoveerde landgoed Amelisweerd, net buiten de stad, maar het mocht niet baten. Popelend om achter het Utrechtse avontuur een punt te zetten, regelde hij een formele uitnodiging van het stadsbestuur van Amsterdam - het huidige 020 - en na net één weekje liet hij Amelisweerd achter zich. Alle machtige organen van de Nederlandse staat kwamen wederom in een grote stoet achter hem aan, naar wat in minder dan een jaar de derde hoofdstad werd. Alleen de Koninklijke Munt bleef achter.

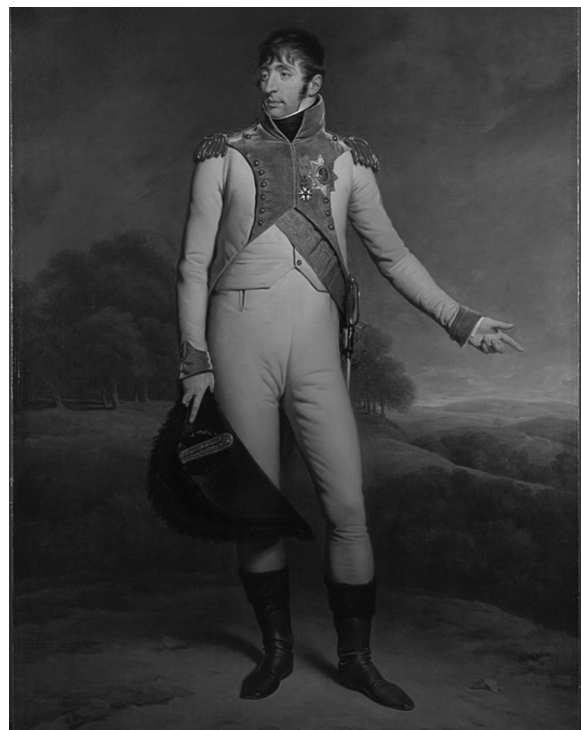
Eenmaal van nieuw meubilair voorzien was het Paleis op de Dam klaar om bewoond te worden. Alle zeilen waren bijgezet om het de vorst naar zijn zin te maken tijdens zijn, hopelijk, lange bewoning en koningschap. Wat bleek? Het uitzicht was niet naar behoeven. In deze tijd waren de grachtjes rond de Dam nog niet gedempt en het leek Lodewijk zo heerlijk om op dat plezierige water uit te kunnen kijken. Helaas stond het oude waaggebouw nog altijd fier overeind, hetgeen het uitzicht vanuit het paleis nogal benauwd maakte en bovendien van het waterelement berooide. Met een spreekwoordelijke druk op de knop werd dan besloten de Waag met de grond gelijk te maken. Dit creëerde de ruime, open Dam die we vandaag kennen. Met een zeer prijzige verbouwing achter de rug en het stadsplan van centraal Amsterdam overhoop gegooid, zou je haast vermoeden dat de konings woonsituatie ten einde naar wens was. Haast.

Op het moment dat zijn droompaleis eindelijk gereed was, besloot Lodewijk een reisje te maken. Het was een obsessie geworden van het konijn om in populariteit te triomferen over voormalig stadhouder Willem V. Een belangrijke doelgroep hierbij waren de katholieken. De Fransman wilde jegens de voormalige generaliteitslanden een zekere eenheid uitstralen, die in de Calvinistische heilstaat die de Republiek was, ontbrak. Zijn strategie hiervoor was het maken van meer

binnenlandse tripjes dan menig ANWB-lid. Voor een groot deel van 1809 was de beste man dan ook niet in het paleis te vinden, maar beneden de rivieren, in de weer met enigerlei charmeoffensief. Er was ook de episode waar hij op reis in Drenthe zo gecharmeerd was door Assen dat hij niet alleen besloot de plaats stadsrechten te verlenen, maar er opzoek ging naar een geschikt buitenverblijf. Wellicht bleek de koning toch niet zo'n stadsmens als aanvankelijk gedacht.

'Nog één keertje dan, om het af te leren?', zo zou de vorst het ongetwijfeld aan zijn vrouw en andere belanghebbenden verkocht hebben. Al enige tijd bezat Bonaparte het Paviljoen Welgelegen buiten Haarlem, het huidige provinciehuis van Noord-Holland. Wellicht was het de oplopende spanning met zijn broer die ervoor zorgde dat hij de Amsterdamse hectiek niet meer trok. In ieder geval besloot hij de Dam achter zich te laten en voor de laatste maanden van zijn koningschap in het paviljoen te resideren. Uiteindelijk zou het aan de kans ontbreken om hier echt te settelen, want in 1810 dwingt dé Napoleon het aftreden van Koning Napoleon van Holland af. Hierna kwam de vorst af in het Töplitz in het huidige Tsjechië terecht en zou daarna evenveel omzwervingen maken als in zijn Nederlandse tijd.

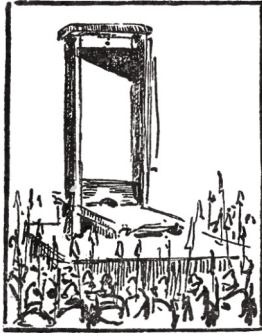
In deze tijd, waar iedere persoon boven de 25 klinisch aan het browsen van funda.nl lijkt, zullen velen begrip hebben voor de wijze waarop Lodewijk Napoleon de staatskas van zijn koninkrijk besloot te spenderen. Hij had *Kopen Zonder Kijken* vast een prachtig programma gevonden.

The King Is Dead, Long Live his Idiot Children

Door: Alex Nagel

Monarchy is, aside from obviously and odiously unjust, a spectacularly ill-conceived system for organizing any sort of complex society or state. Not only is there no guarantee that your next king won't be profoundly dumb, the fact that said person is going to be told from birth that they're special is going to produce the most incurious and poorly adjusted person imaginable. It only makes sense if you've deluded yourself into believing that these people are divinely ordained and inspired. That this belief is a delusion is proven by the fact that the descendants of those families that used to rule the world, have turned out to be the most boring and mediocre people. What makes these folks funny, then, is the combination of mediocrity with the pretensions that come with the territory of monarchy.

Hohenzollern

At the height of their power, the Hohenzollern family ruled the German empire, with colonies around the world, and a military able to fight three other world powers nearly on its own. They lost their crown in a revolution after it turned out that World War I was actually not all that capital of an idea. These days, they do the kind of work one might expect, litigating with other family members over a fortune that none of them have. It's one thing for a wealthy family to tear itself apart over money that they actually have, it's another to do so over the vague hope that at some point a secret coalition of monarchists - that *definitely* exists - will return them to power. Otherwise this would mean that they are litigating for the right to give themselves fancy titles. Which is not something you need a judge to tell you is possible.

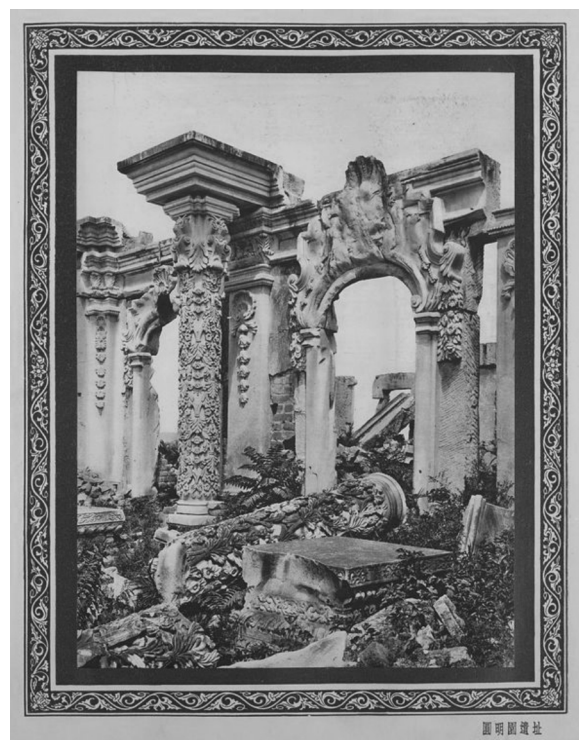
Habsburgs

The Habsburgs have claimed more titles at any point in time than most will ever own shoes. One has to imagine that at a certain point, when all the titles are being listed out, even the monarch has to get bored? And speaking of boring: Karl von Habsburg, current head of the family. Notably,

Karl does not claim any titles, as the Austrians - even they are sick of dealing with these people at this point - will kick him out of the country if he decides to claim any royal title. This is a shame, imagine how comically small the font on a business card would have to be to list all of them.

Bourbons

Louis-Alphonse, the head of the House of Bourbon by succession law, is something of an edge case. He's descended from Philip V, who renounced his claim to the French throne, which Louis is claiming. He's also Spanish, which seems to matter if you're a monarchist who actually wants to see a king rule in France again. One would think that monarchists would have learned what the French think of monarchs by this point, but an inability to learn easy and clear lessons is something that Louis very much appreciates. He managed to break out of the terminal irrelevance that is defining the career of a royal pretender in the 21st century by getting made fun of. He, being a conservative-minded guy, watched a video of a statue of Louis XVI being torn down by protesters in 2020, and chided them for damaging the statue of an autocratic monarch who claimed divine birthright. Apparently not sticking your neck out during mass popular protests is a lesson that escaped the heir to Louis XVI. Also, he's a Francoist, which seems to be a matter of supporting family. Because of course our friend Louis is related to Franco, his ilk just seem to naturally gravitate towards dictators. Good luck on getting France back Louis, I'm sure it'll be any day now.

圖明園地社

Anna Paulowna, het koninklijke toonbeeld pracht en praal

Door: Jitske Hell

Pracht en praal is onlosmakelijk verbonden aan de koninklijke families van het negentiende eeuws Europa; ze waren rijk, onverzadigd, achteloos, egoïstisch en machtig. Ze voelden zich niet alleen verheven boven alle anderen, ze waren het ook. Anna Paulowna is voor mij het toonbeeld van de mentaliteit en het gedrag van die negentiende eeuwse koninklijke kringen. Deze imposante dame is bekend geworden als de vrouw van de Nederlandse koning Willem II en koningin-moeder van de labiele Willem III, maar Anna's wieg stond ver weg van het Nederlandse koninkrijkje waar ze het grootste deel van haar leven door zou brengen. Anna Paulowna werd in 1795 geboren in Sint-Petersburg als de dochter van tsaar Paul I en tsarina Maria Fjodorovna. Anna was daarmee lid van huis Romanov en al van jongs af aan gewend aan rijkdom, luxe en verhevenheid.

Anna Paulowna voelde zich dus een echte vorstin en gedroeg zich daar ook naar, ook toen ze als echtgenote van Willem II in Nederland belandde, waar het er heel anders aan toeging dan in haar geliefde Rusland. In Nederland was er minder weelde en stond het koningshuis dichter bij het volk, al raakte dat laatste Anna Paulowna anderzijds ook. Desondanks bleef ze zich zeer verheven voelen boven dat desbetreffende volk. Ze was tenslotte hun koningin en dat mocht niemand vergeten.

De mindere mate van pracht en praal in de Nederlanden mocht de jonge koningin dus niet deren. De huwelijksfestiviteiten van Willem en Anna's bruiloft in Sint-Petersburg duurden maar liefst elf dagen, waarbij kosten noch moeite werden gespaard. Daarna bracht het kersverse echtpaar nog een half jaar door in Rusland, om daar volop deel te nemen aan luxueuze diners en festiviteiten. Waarschijnlijk had heel Nederland een jaar gevoed kunnen worden van het geld waarmee Willem en Anna het eerste half jaar van huwelijk feestend doorbrachten. Eenmaal getrouwd en *gesetteld* in Nederland liet Anna zich niet inspireren door de soberheid van het protestantisme. Het koninklijk echtpaar bezat meerdere paleizen in het noordelijke en zuidelijke Nederlanden, maar Anna had een voorkeur voor Brussel, want daar rolde het geld vaak en gretig.

Bescheidenheid was op geen enkele manier aan de grootvorstin besteed; ze kleepte zich altijd zeer extravagant en met het expliciete doel om anderen in zowel status als uiterlijk te overtreffen. *Dress to impress*. Daarnaast liep Anna ook altijd kaarsrecht, was ze gek op etiquette en liet ze zich bij botsingen nooit gaan. Ze drukte graag haar stempel op het hofleven, niet in de laatste plaats op materiële wijze.

Aan dit leven vol macht en pracht kwam onvermijdelijk een einde toen Willem II in 1849 het loodje legde. Anna Paulowna zou zich vervolgens, al dan niet gillend, op het lichaam van haar man geworpen hebben, omdat ze nu niet langer koningin zou zijn. Willems dood betekende ook dat ze haar positie aan het hof over moest dragen aan haar gehate nicht en schoondochter Sophie von Württemberg, terwijl ze in Rusland als weduwe van de keizer haar prominente plek aan het hof behouden zou hebben. Of Anna zich echt zo zou hebben laten gaan na Willems overlijden is nog maar vraag. Enerzijds past het bij haar superioriteitsgevoel en eeuwige zucht naar rijkdom, prestige en luxe, anderzijds denk ik dat het niet aan haar standaarden van koninklijk gedrag zou hebben voldaan. Maar goed, hier speculeer ik over met een verboden anachronistische bril op mijn neus.

Het thema van deze *Argus* zette me aan het denken over wat koninklijk zijn betekent en heeft betekend. Voor iemand als Anna Paulowna en voor mij, zo anders dat we zijn, gescheiden door de tijd en normen en waarden, moet dat wel een hele verschillende invulling zijn. Hoeveel is er wel niet veranderd sinds zij het land regeerde waar ik eeuwen later in geboren zou worden? Anderzijds wordt mijn beeld van koninklijkheid weer beïnvloed door de persoon die zij ooit is geweest. Zo blijven die koninklijke figuren van vroeger en hun compleet andere mentaliteit interessant, het zijn net inwoners van een *foreign country*. Tegenwoordig zie je dat haast niet meer, van die mensen die via hun naam en hun geld de politiek en maatschappij beïnvloeden - toch?

Mijn beef met verengelsing: fuck anglicismen!

Door: Aron van Iperen

Royaal, dat is het thema van de nieuwe Argus. Dat levert mij 'gemengde gevoelens' op. Aan de ene kant is royaal een smerig anglicisme* en daar moet ik niets van hebben, maar het is wel het onderwerp waar ik op gestemd heb. Ik ben dus medeverantwoordelijk voor deze verschrikkelijke belediging op de taal die mij zo 'deer' is: het Nederlands. Want royaal is overduidelijk gewoon het Engelse woord *royal* met een extra 'a' om het iets Nederlandser te laten klinken. Er wordt met royaal dan ook niet 'gul of overvloedig' bedoeld, maar koninklijk. Tenminste, als ik graag een stuk wilde schrijven over gulheid mocht dat ook, maar ik denk dat iedereen toch voor koninklijk gaat, dat is toch een iets makkelijker thema.

Dus kort nadat het nieuwe thema wereldkundig gemaakt werd, voerde ik met groot ongenoegen 'royaal etymologie' in op de zoekbalk van een Amerikaanse zoekmachine. Het is een favoriete vrijetijdsbesteding van mij, even de herkomst van een woord nagaan. Al snel werd mijn ongenoegen verergerd. Snoeihard werd ik met mijn neus op de feiten gedrukt, mijn bevooroordeelde instelling werd aan de wereld geopenbaard. Blijkbaar komt het woord royaal niet van het Engelse woord *royal*, maar van het Franse woord *royal*. Mijn chagrijn was ongegrond. Een schrale troost is dat de associatie van royaal en koninklijk in het Nederlands niet echt gebruikelijk is, dus is er toch een beetje Engelse inmenging om boos over te zijn.

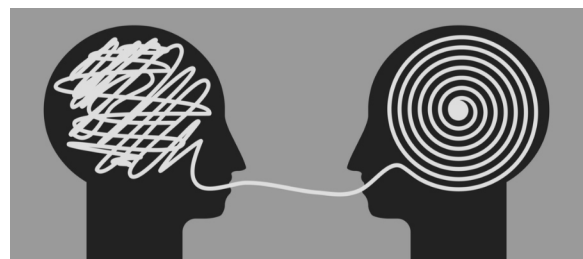
Ik heb zo'n vermoeden dat de gedachtegang die ik hierboven beschrijf niet enorm herkenbaar is voor de meeste lezers. Misschien is het wel een beetje vreemd, dat ik me zo druk maak over taal. Het is ook absoluut niet het grootste probleem in de wereld. Klimaatverandering, Poetins oorlog en groeiende ongelijkheid; dat zijn allemaal veel grotere problemen. Het toeslagenschandaal en de stikstofcrisis zijn ook erger. Toch is het doodzonde dat het Nederlands steeds Engelser wordt.

Het probleem dat ik hier aanvecht is op het eerste gezicht volledig hypocriet. Engelse woorden wil ik één voor één schrappen uit het woordenboek. Als iemand vertelt gisteren een *awkward* gesprek te hebben gehad met een docent, die trouwens echt een *asshole* is, kijk ik geïrriteerd op. Maar wanneer iemand vertelt dat hij op het *trottoir* bijna aangereden werd door iemand die nodig

naar het *toilet* moest, kijk ik enkel op omdat het een gek verhaal is. Met Franse woorden heb ik geen probleem, een beetje Frans is wel chique eigenlijk. Een woordje Latijn hier en daar is ook geen probleem, dat komt erudiet over. Maar Engels, dat niet. Geen Engels in mijn vocabulaire!

Waarom mag Frans wel en Engels niet? Als we kijken naar de talen op zich, heb ik toch liever Engels. Dat versta ik tenminste. Maar als we het hebben over leenwoorden - invasieve exoten zou een betere terminologie zijn - dan gedoog ik Frans en is er voor Engels absoluut geen tolerantie. De reden is de mate waarop het gebruikt wordt. Recent kwam de Van Dale nog in het nieuws. In de nieuwste jubileumeditie staan 'Nederlandse' woorden als *awkward*, *awesome* en *streetfood*. Het is iets wat al langer speelt en ook nog wel even door zal gaan. Het Engels stroomt onze taal binnen. Frans daarentegen houdt zich keurig koest. Trottoir en toilet zijn nu Nederlands, maar er is geen enorme toestroom van andere Franse woorden. Latijn is ondertussen zo dood, dat woorden met een Latijnse achtergrond eerder zullen verdwijnen uit het Nederlands dan dat er nieuwe woorden bijkomen. Als Franse vocabulaire nu en masse Nederlands werd, zou dit verbitterde ~~column~~ opiniestuk daarover gegaan zijn.

De verengelsing zal waarschijnlijk hand in hand gaan met de amerikanisering, een onderwerp waar ik een boos opiniestuk over zou kunnen schrijven. Het zou fijn zijn als de vette Amerikaans-Engelse kipvingers onze taal loslaten, maar dat zal helaas niet zomaar gebeuren. Moeten we zelf gewoon alle Engelse woorden schrappen? *Awkward* en *awesome* zijn goed te schrappen woorden. Chillen, wat volgens Nederlandse regels vervoegd wordt, is al wat lastiger. Moeten we het woord baby weer vervangen met zuigeling? Ik weet niet of dat gaat werken. Engels is ondertussen verweven met onze taal, maar lijdzaam toekijken kunnen we in ieder geval niet doen. Fuck anglicismen!

Prikkelende beelden

Door: Felix Smit

Fashion, de bladen, het schoonheidsbeeld dat wordt rondgepompt - en wie het rondpompt - ligt al een lange tijd onder het vergrootglas. Dikwijls krijgen labels, bladen en instagrammertjes er van langs, omdat ze de jeugd een ideaalbeeld voorspiegelen. Een drang naar onhaalbare standaarden bepaald in de regel het beeld. Dit kan niet alleen schadelijk voor de consument zijn, maar ook een hevige wissel trekken op de mensen die in de industrie werkzaam zijn. Naast verhalen over de toenemende prevalentie van eetstoornissen bij jonge mensen, kennen we ook de verhalen van modellen die nauwelijks meer dan een cracker durven te eten. Aan het eind van de jaren negentig leek het modebeeld daarentegen helemaal niet te vragen om een onrealistische schoonheid, maar om iets geheel anders. De tol die het eiste op het modellenwezen werd er niet minder groot op.

De jaren negentig waren een tijd waarin de populaire cultuur steeds ging revolteren tegen zichzelf. In de muziek begon het decennium met de rauwe, ongefilterde grungerock, die zich afzette tegen de weelde en esthetiek van de jaren tachtig. Onzuivere gitaren, slechtzittende kleding, sombere thema's alom domineerden MTV en de langspeelplaat, dit alles voor een niet onbelangrijk deel gevoed door een substantie, heroïne genaamd. Media gruwelden van verhalen over het heroïnegebruik van de nieuwe grungesterren als Kurt Cobain. Waar cocaïne ideaal in de jaren tachtig resideerde als *drug of choice*, kwamen de bedwelmende effecten van heroïne goed van pas in die melancholieke lonerscene die men grunge noemt. Het middel paste in het totaalbeeld en hoewel er naar heroïnegebruik nooit met sympathie gekeken werd, fascineerde het het publiek niet minder.

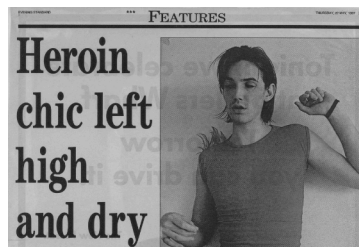
Populair in deze tijd onder het fotografisch geëngageerd publiek was het werk van Nan Goldin. Zij brak door met haar portretten van marginale gemeenschappen, zoals de homoseksuele gemeenschap te Bosten in de jaren zeventig. Hier was niet altijd *glamour* te bespeuren. Beelden van drugsgebruik trokken een voyeuristisch publiek. Een nieuwe generatie modefotografen raakte met haar werk geïnspireerd en met het verdwijnen van volmaaktheid uit het modebeeld was voor deze nieuwe generatie de weg klaar.

Één van deze fotografen was de piepjonge Davide

Sorrenti uit New York. De zoon van twee voorname Italiaanse fotoartisten begon op zijn achttiende reeds zijn werk te publiceren. Zoals veel tieners uit de tijd wende hij een gedeprimeerde, melancholieke stijl aan. De wat meer high-brow bladen van New York lustten wel pap van zijn fotografie, die in dit, iets meer kunstzinnige, deel van de markt de dominante stijl zou bepalen. Naarmate zijn beelden door een groter publiek werden gezien, kreeg hij steeds het verwijt een 'junkenlook' te hanteren. Hoewel er in zijn circuit aan verdovende middelen geen tekort was, meende hij altijd niets met drugs van doen te hebben. Zijn foto's van zwakke, vermoeide lichamen waren, volgens hem, een reflectie van zijn belevingswereld: 'Een lelijke, prachtige wereld.'

Wat de look die Sorrenti had ontwikkeld uiteindelijk gemeengoed zou maken, was ondergoed. In '96 lanceerde Calvin Klein een grote campagne met Kate Moss om zijn onderbroeken te slijten. In Abri's over de hele wereld werd een magere Moss afgebeeld, semi-zwoele blik en donkere ogen. Andere grote labels zouden spoedig in de voetsporen van Calvin Klein volgen. De naam van de populaire look? *Heroin Chic*.

**'Je hoeft
verslaving niet te
romantiseren om
kleden te
verkoopen'
- Bill Clinton**

Terwijl magere, slecht uitgeruste modellen velerlei kleden aan de man brachten, deden steeds meer verhalen over wijdverspreid drugsgebruik in de modewereld de ronde. Enkele breed verslagen sterfgevallen en overdoses onder modellen zorgden in Amerika voor een nationaal schandaal. President Clinton weidde er een vers van zijn kersttoespraak aan. 'Je hoeft verslaving niet te romantiseren om kleden te verkoopen.' *Heroin Chic* werd onderwerp van een uitgebreid debat: was het gewoon een pseudo-artistieke look, of een symptoom van problemen in de mode-industrie? Het overlijden van Sorrenti in 1997, op eenentwintigjarige leeftijd, verslechterde de reputatie van de stijl alleen maar meer. Met hevige speculatie over de rol van Heroïne bij zijn dood was de look giftig geworden. Het was ook in dat jaar dat de trend dood werd verklaard.

Zes maanden na dato werd bekend dat Sorrenti's dood aan een zeldzame bloedziekte te wijten was en niet aan een overdosis. Hij wordt vandaag de dag als vooruitstrevend artiest gezien. Boeken met zijn werk verschijnen nog geregeld.

Hoe historisch correct is Bridgerton?

Door: Berend van der Hoop

Het eerste seizoen van *Bridgerton* op Netflix was de meest bekeken serie ooit op dat moment. Ik ga er dan ook van uit dat veel geschiedenisstudenten die de *Argus* lezen tenminste iets van de serie gezien hebben tijdens de lockdowns. Mocht dat inderdaad het geval zijn, dan zijn je vast een aantal dingen door het hoofd geschoten tijdens het kijken. Dingen als: Was het leven toen echt zo extravagant? Ging dat echt zo met “*the season*” en draaide het hele leven daarom? Wacht eens, dit is 200 jaar geleden, mensen uit de koloniën waren toch helemaal niet geïntegreerd in de Britse samenleving? Al die vragen zijn zeer begrijpelijk. Daarom zal ik in dit artikel een kijkje nemen naar de historische authenticiteit en achtergrond van *Bridgerton*.

Bridgerton is gebaseerd op een serie romans van schrijfster Julia Quinn en speelt zich af tijdens de Britse *Regency*-era van 1811 tot 1820. Deze periode wordt zo genoemd omdat Prince George in plaats van zijn geesteszieke vader George III regeerde. In de Netflix-serie is vooral Queen Charlotte te zien als machthebbende, wat zowel juist als onjuist is. Zij had inderdaad macht maar zoals eerder gesteld was het de prins die daadwerkelijk regeerde. De reden dat zij een dergelijke rol speelt is omdat de makers van de serie een pseudohistorische theorie hebben gebruikt om de wereld van *Bridgerton* te creëren als een soort alternatieve tijdlijn in de geschiedenis. Deze theorie hield vol dat koningin Charlotte van Mecklenburg-Strelitz via haar voorouders in Portugal afstamde van de Moren

en via hen weer van Afrikaanse volkeren. Deze theorie deed al de ronde voordat Charlotte de troon besteed naast haar man en werd ook toen al de kop ingedrukt. Vandaag de dag stellen historici dat een ‘niet-pure’ Europese afstamming meer dan logisch is. En dat niet de verre voorouders belangrijk zijn voor adellijke families, maar de autoriteit van hun aristocratische takken sinds de middeleeuwen. Hoe dan ook werd deze theorie toch zoveel mogelijk onderdrukt en door latere historici ook daadwerkelijk ontkracht. De makers van *Bridgerton* hebben in hun serie echter de geschiedenis enigszins herschreven zodat de koningin deze afstamming heeft omarmd. Om die reden zijn mensen van elke verschillende etniciteit welkom in de Britse samenleving, zowel hoog als laag. Dit zien we dan ook terug in de serie. Hierin komen verschillende edelen uit andere hoeken van het Britse Rijk en waar zelfs de Hertog van Hastings, een van de hoogste adellijke rangen, van een niet-Britse etniciteit is. Het is dus geschiedenis met een toegevoegde diversiteit die wel een semi-historische basis heeft.

Naast deze toch soepel en passend herschreven geschiedenis zijn er nog veel meer historische aspecten in de serie die dan wel gebaseerd op of echt nagemaakt zijn uit de periode. De Britse *High Society* in Londen rond de grote parken is echt en de hele unieke en zelf-ingekeerde cultuur die wordt afgebeeld staat ook dicht bij de werkelijkheid.

De serie speelt zich af tijdens de Napoleontische oorlogen wanneer de adellijke structuren op het vasteland van Europa zo goed als afgeschaft zijn en daarom ook nooit volledig terug zullen keren. In Groot-Brittannië was dit anders en zou de eeuwenoude structuur en de hele cultuur daaromheen nog tot aan de twintigste eeuw standhouden. In Londen was de adel geconcentreerd in de wijk *Mayfair*, tussen *Hyde Park* en *Green Park* ten noorden van *Buckingham Palace*. Veel Britse adel woonden op grote afgelegen landhuizen maar hier in de stad zaten ze pal op elkaar. Dit leidde tot een hele gesegregerde wijk binnen de stad met een heel eigen cultuur en alle extravagantie en intrige die je zou verwachten van honderden rijke edelen zonder een werkend bestaan.

De *Regency*-era wordt dan ook gekenmerkt door grote veranderingen vooral veroorzaakt door de oorlogen die in Europa raasden. Hoewel er op Brits grondgebied niet gevochten werd had het grote gevolgen voor de economie en politiek. Dit zorgde dan weer voor veranderingen in filosofie, kunst, mode en architectuur omdat men zich moest aanpassen. De oorzaak van deze veranderingen zijn niet expliciet terug te zien in de serie, maar de gevolgen wel. De mode, architectuur en kunst van de tijd worden uitgebreid in beeld gebracht. Misschien wel het belangrijkste aspect: *Lady Whistledown*, de anonieme roddeltante die in de serie veel invloed heeft op de meningen in *Mayfair* is een directe metafoor voor de nieuwe manier van opinie

vormen in die tijd. Pamfletten die wijdverspreid werden hadden veel invloed op cultuur en politiek in de vroege 19de eeuw.

Waar de serie zijn best doet om diversiteit toe te brengen in de *High Society* laat het in de lagere klassen de situatie helaas niet zien. Dit kan een begrijpelijk keuze zijn om te insinueren hoe afgezonderd de adel was van de lagere klassen. En hoe het verschil tussen de twee hoger was dan ooit in deze periode. Toch voelt het dubbel om de goed geïntegreerde doch ahistorische diversiteit te creëren maar daarentegen niet de ondermaatse levensomstandigheden van de lage klassen te laten zien. Waar de snelle veranderingen van deze tijd voor de hoge klassen zeer positief waren, gingen de lagere klassen er ver op achteruit. Door de versnelling van de industriële revolutie in de opvolgende decennia zou het nog een eeuw duren voordat dit weer beter werd.

Bridgerton is dus een interessante herschrijving van de geschiedenis die desondanks een fantastisch gedetailleerd beeld geeft van de Britse *Regency*-era. Persoonlijk had ik niet verwacht deze serie erg leuk te vinden; romantiek en drama zijn niet mijn ding als ze de kern van een serie of film zijn. Toch werd ik meegezogen in het leuke verhaal en dus ook de uitgebreide historische details. Als je van beiden houdt en de serie nog geen kans hebt gegeven dan raad ik het zeker aan.

Een mondkapjesloos OV

Door: Teddy Scholten

Het is nu enkele maanden geleden dat we ze af mochten zetten. De talloze geuren op de stations, de perrons en in de treinen konden onze neuzen weer binnendringen en onze gemaskeerde gelaatstrekken werden opnieuw ontvankelijk voor de blikken van anderen. 'We kregen weer lucht' is hoe velen het zullen omschrijven. Hoewel het een dramatische bewoording betreft, komt het wel overeen met de emotie die veel mensen erbij ervoeren. Het mondmasker mocht voor onbepaalde tijd de kliko in en dat was wel een momentje hoor.

De paniekmodus die geactiveerd werd wanneer je jouw mondkapje vergeten was, werd nog een enkele keer getriggerd in de weken na de afschaffing, maar is nu volledig uit onze systemen gewist. Niet alleen kregen wij figuurlijk gezien weer lucht, ook onze huid kon na veel te verduren hebben gehad weer rustig ademen. Geen broeikas meer over onze neus en mond en dus ook geen *maskne* (*mask-acne*) meer. Wat bij mij overblijft is jammer genoeg niet een acne vrije huid, maar een semi rustige huid met de gebruikelijke onzuiverheden. Ik ben wat dat betreft weer terug in het oude normaal.

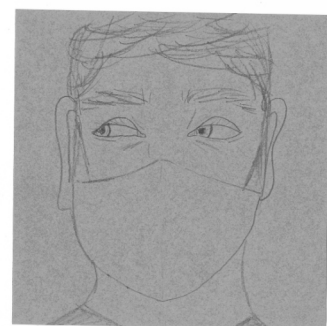
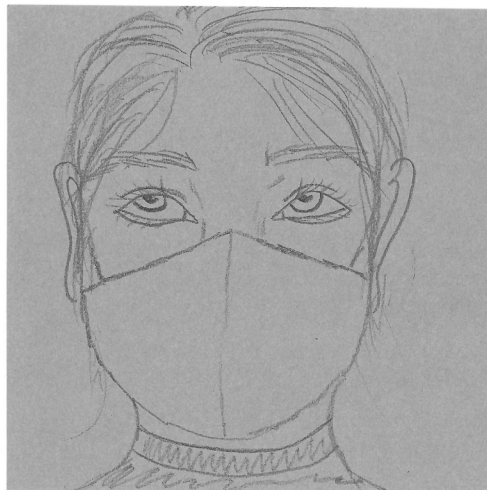
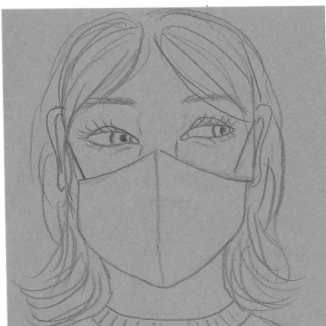
Maar met de maatregelen valt er naast wat ongemak ook een stukje nieuwe OV-cultuur weg. Met het mondkapje vertrok bijvoorbeeld ook de nieuwe manier van flirten. De ogen van een ander waren het enige waar jouw ogen naar toe trokken en dus de bepalende factor in de corona-proof paringsdans. Een snelle knipoog of een vluchtige kruising van blikken hadden dezelfde functie als openingszinnen in de kroeg. Ze braken het ijs, maar zolang ze niet met wat beters opgevolgd werden, zou er van langdurig contact geen sprake zijn.

Een zwoele blik bracht je al een heel stuk verder, maar met een langdurige duik in de ogen van de ander werd de spanning pas echt opgevoerd. Als ogen de spiegels van de ziel zijn, hadden jullie al

grondig kennis gemaakt met de diepste lagen van elkaars 'zijn', zonder elkaar volledig te kunnen zien. Of de rest van het gezicht een doorn in het oog zou zijn, wist je nog niet. Het bracht spanning en sensatie. Is de door mij ingevulde versie van jouw gezicht beter of slechter dan het origineel? Je kwam er pas achter als je een gesprekje aanknoopte op het perron waarna jullie beide jullie masker van neus naar kin verplaatsten. Vaker nog kwam er nooit een gesprekje en bleven de bedekte uiterlijkheden een mysterie voor de ander.

Iets anders wat het mondkapjestijdperk in het OV met zich meebracht, was dat je je zo fijn kon verstoppen voor alles en iedereen. Die anonimiteit kon ik wel waarderen. Ik hoefde me niet druk te maken om mijn gezicht dat in de vroege ochtenden nog in de kreukels lag. Kapje op en gaan. Ook het geluidloos meezingen met liedjes is er niet meer bij. Waar mijn lippen eerder de woorden van vele nummers konden vormen zonder dat dit werd opgemerkt door mijn medereizigers, lijkt het nu meer op een playbackshow zonder dat het publiek de muziek kan horen. Het had zo uit de koker van de heer De Mol kunnen komen. Ik houd het nu maar weer bij het rustig meedeinen met de muziek.

Toch zijn er ook nieuwe corona tradities die een gelijksoortige versie kennen in de mondkapjesvrije trein. Zo is de agressie die wij voelden als iemand diens mondkapje onder de kin of neus droeg, omgezet in een razernij die opkomt als iemand voor de zoveelste keer luidkeels hoest in de vierzits vlak achter je. 'In je elleboog!' denken wij dan. Mondkapje of niet, het OV past zich er wel weer aan aan. Wanneer we in de zoveelste pandemie beland zijn is er één ding dat overeind blijft: onze OV-gebruiken en rituelen. Wellicht in een ietwat andere vorm, maar ze zullen er zijn. Wat een aanpassingsvermogen kent de mensheid toch ook.

Verkiezingen in Utrecht

Door: Lotte Nieboer

Op 16 maart dit jaar was het weer tijd voor het volgende grote evenement in de politieke meerjarenkalender: de gemeenteraadsverkiezingen. Ook in Utrecht werd er volop campagne gevoerd. Hierbij een korte recap van de belangrijkste punten van de Utrechtse verkiezingen. Wie zijn de grote spelers? Wat waren de controversieelste issues? Werd er nog een beetje gedacht aan de studenten?

De partijen, lokaal en nationaal, waren in ieder geval weer goed op dreef. Op de Drift kon je op een gegeven moment geen vijf meter meer lopen of je werd alweer door een enthousiaste vrijwilliger in partijtenu aangesproken. Overal in de stad werden er posters opgehangen, beklad, en vervolgens weer weggehaald. Een poster van Forum voor Democratie ('hoeveel genders heb jij vandaag?') werd volledig overgespoten met de transvlag (en terecht). Gratis koffie uitdelen was ook populair dit jaar, menig student heeft er zijn handen in de koude maartmaand aan kunnen warmen.

Waar ging het deze verkiezingen vooral over, wat zijn de nou echt hete hangijzers? Een uiterst belangrijk vraagstuk voor studenten is natuurlijk de kwestie rondom de supermarkt op de Uithof - pardon - Utrecht Science Park. Er wordt al jaren geklaagd over het gebrek aan een grote, goedkope(re) supermarkt. Nu zit er alleen een Spar voor de 2500 studenten die daar wonen en de duizenden studenten die dagelijks op de Uithof komen. Desondanks heeft de gemeente er al die jaren niks aan gedaan. Er zou niet genoeg plek zijn, of geen goede plek, er zou niet voldoende markt voor zijn (met 2500 studenten??), telkens weer werd het project op de lange baan geschoven. De PvdA is in maart dan ook een petitie gestart. Laten we het hopen voor de arme Uithofbewoners dat deze meer effect heeft.

Tot slot, het onderwerp dat op de menukaart van een Chinees en/of Indisch restaurant drie pepertjes erachter zou krijgen: een groen grasveld buiten de ring. Logisch toch? Het bestemmingsplan van de polder Rijnenburg ligt op z'n zachtst gezegd gevoelig in de Utrechtse raad. Hier botsen de belangen: meer groen vs. meer woningen. De twee grootste partijen D66 (huizen bouwen) en GroenLinks (meer natuur) hebben hier ook tegenovergestelde meningen

over. Dit kan zomaar eens een slepend conflict worden: menig bachelorstudent zal dit tot in z'n master gaan meemaken.

Ondertussen liggen de verkiezingen alweer een eind achter ons. Het altijd linkse Utrecht is 'gewoon' links gebleven: D66 en GroenLinks zijn weer de grootste, maar verliezen wel. Nieuwkomer Volt, ook links, heeft er 3 zetels bij. Een aantal partijen krijgen er één zetel bij: PVDA, CDA, BIJ1, en Partij voor de Dieren. Een aantal partijen verliezen een zetel: VVD, Denk, en SP. En andere partijen blijven op precies hetzelfde aantal zetels: Student&Starter, voor -je raad het al - alle starters en studenten, PVV, en ChristenUnie. Geen grote aardverschuivingen, hier en daar slechts een kleine lawine. Nu kan het grote puzzelen beginnen.

Wat krijg je als je groen, rood, en lichtblauw met elkaar mengt? Nou een coalitie met GroenLinks, PVDA, D66, ChristenUnie, en (ben je er nog?) Student&Starter. Dit zijn de partijen die verkenner Roel van Gulp het beste ziet samenwerken. Op zich is dat niet verrassend sinds het links-progressieve profiel van deze partijen, maar er zijn natuurlijk ook heel wat verschillen tussen 5 partijen. Laten we hopen dat ze er snel uitkomen.

Voor de meeste studenten zijn de gemeenteraadsverkiezingen nogal vaag. Sommige studenten weten nu al dat ze na hun bachelor direct weg uit Utrecht gaan, anderen zien zichzelf nog jaren in Utrecht wonen. Anderen staan nog ingeschreven bij hun ouders dus kunnen niet eens stemmen. Toch is het belangrijk om even stil te staan hierbij. Er komen ook veel zaken die voor studenten interessant zijn aan bod, voor de studenten van nu en van later.

Een anti-ode aan Clubs

Door: Rutger Loof

Uitgaan. Sommigen deden het al vanaf hun vijftiende. Anderen wachtten netjes tot hun achttiende. Weer anderen gingen schappelijk naar een club die zestienjarigen wel toeliet. Hoe dan ook, menig adolescent heeft avonden verspild in de club. Maar ik, beste lezer, ben er heilig van overtuigd dat de meeste mensen de club helemaal niet leuk vinden, en dat juist we allemaal lijden onder kuddegedrag. We willen leuk gevonden worden door onze vrienden, daarom zeggen we altijd wel 'ja leuk gezellig' als we naar de club gaan. Maar stiekem vindt iedereen het gewoon echt – oprecht – heel kut.

Stel je de gemiddelde uitgaansavond voor. Deze begint niet in de club zelf, maar bij het indrinken natuurlijk. Iemand heeft zijn huis opgeofferd om iedereen te accommoderen, vaak net te ver weg, net te onpraktisch. Kingsen, Stresspong, Bussen. Alle drankspelletjes worden van stal gehaald om mensen geforceerd hun promillage op te laten bouwen. Niks geen gezellig genieten van een blond biertje of een heerlijke tripel. Klok, Brouwers en Schultenbräu zul je drinken. Dan komt de onvermijdelijke exodus. Als je eenmaal in de stad gearriveerd bent, zijn er al mensen gesneuveld op de fiets. Inmiddels ben je ook weer half nuchter.

Daar helpt de rij voor de club zelf ook niet bij. Als je daar weer een halfuur in hebt gestaan, is je promillage weer nul en heb je alweer zin om rechtsomkeert te gaan. Als je die hel hebt gehad, staat de volgende tragedie je alweer te wachten. Het is altijd, standaard, gekloot met je jas. Je moet hem ergens kwijt, en dat betekent: of opnieuw in de rij voor de garderobe, of een locker zien te fixen. Natuurlijk deel je een locker met je maten, gewoon alle jassen bij elkaar proppen en dan hopen dat je locker nog op slot kan. Maar zie dan nog maar eens dat je het juiste muntje vindt voor in je locker.

Vervolgens begeef je je naar de dansvloer. Het is druk. Te druk. Als sardines in blik sta je op elkaar gepakt. En wat doen Nederlanders dan alsnog

altijd. Jawel: In een kringetje gaan staan. Wat zijn we toch sneu. Eén iemand wordt opgeofferd aan Bacchus of Dionysos om een rondje voor iedereen te halen. Als Jason die op queeste gaat naar het Gulden Vlies, wordt deze uitverkorene naar de bar gestuurd om Gulden rakkers te halen. Je zal hem pak-m-beet een uur later pas weer treffen, de helft van het vloeibare goud opgeslokt door de dansvloer.

De muziek is hard. De bas staat nog harder. Ik voel de lucht in m'n longen en trommelvliezen meetrillen op de beat. Een goed gesprek is er niet bij. Toch krijs je je stembanden aan gort in het oor van je makker om te vragen of hij 'het naar z'n zin heeft.' De volgende morgen mag je je al verheugen op de piep in je oren.

'Je bent jong en je wil wat.' Zo luidde de titel van Lotte haar stuk uit de vorige editie. Uit de ervaring blijkt dat dat voornamelijk om een partner draait. Een chickie, een Maar zie er maar eens één te scoren. Voor sommige mensen een fluitje van een cent, voor anderen het winnen van de loterij. Het hangt vooral af van context. En in mijn geval van een goeie dosis geluk of positieve karma. Echte romantiek zit er vaak echter niet tussen. Vaak mondt het uit op vunzig tongen midden op de dansvloer en waar de avond je verder brengt, laat ik vaak maar over aan hogere machten. Meermaals strandt mijn schip weer in mijn eigen bed. Alleen welteverstaan. Maar voordat het zover is, mag er eerst nog een vette hap bij de eerste de beste toko naar binnen. Dan is het al slingerend en zwierend huiswaarts.

Misschien ben ik ook oud. Geef mij maar liever gewoon een donker biertje in een kroeg, gepaard met een goed gesprek. De volgende ochtend iets minder kans op een knallende kater, een gescheurd trommelvlies, een vieze sigaretten/bierlucht in je neusgaten en een algemene levensmoeheid. Maar tot het zover is, sta ik toch weer op de dansvloer. Niet dat ik kan dansen, maar ook ik ben en blijf een eenvoudig kuddedier.

Studeren in het buitenland

Door: Diederik van Merrienboer

Het was september 2019 toen ik in Utrecht begon als student Geschiedenis. Na een buitengewoon leuk introductiekamp van de UHSK, waar ik een paar hele mooie vriendschappen heb gesloten, heb ik een half jaar volop kunnen genieten van colleges, borrels en feestjes. Totdat het beruchte virus aan de handrem trok. Hoewel ik graag in Utrecht studeer raakte ik in mijn tweede jaar flink uitgekeken op het online onderwijs en de studentenhuizenmarkt van Nederland die tot op heden voor mij onbegaanbaar is gebleken. Onder het mom van de doodoener 'never waste a good crisis' besloot ik een sprong in het diepe te wagen en me aan te melden voor een semester in het buitenland.

Voor mij persoonlijk was de keuze voor een bestemming niet zo moeilijk. Op een schoolexcursie naar Berlijn in 2017, toen ik nog in het duister tastte voor een vervolgopleiding, viel mijn enthousiasme voor de stad blijkbaar op en adviseerde mijn Geschiedenisdocent me eens een kijkje te nemen bij Geschiedenis aan de Universiteit van Utrecht. Bedankt nog daarvoor, meneer Van Halen! Het cirkeltje is nu dus weer rond. De stad is één groot openluchtmuseum met twee gerenommeerde universiteiten. Voor mij is Berlijn dus "the place to be", maar het aanbod aan andere partneruniversiteiten verspreid over de wereld is gigantisch.

Voor sommigen kan het aanmeldingsproces misschien afschrikkend werken. Het is inderdaad zo dat je veel eigen verantwoordelijkheid draagt, maar ik geloof dat dat alleen maar is om te filteren op bereidheid. Indien je die bereidheid hebt, valt de papierwinkel uiteindelijk reuze mee. En de moeite die je erin steekt betaalt zich dubbel en dwars terug.

Wanneer je de stap neemt en op uitwisseling gaat kan ik je als tip meegeven om je slaapplek op tijd te regelen. Dit geeft rust én voorpret. Daarnaast ben ik een

paar weken voordat ik op de nieuwe universiteit verwacht werd al verhuisd. Zo kon ik op mijn gemak wennen aan mijn nieuwe thuis en met frisse energie beginnen aan het semester. Een plek waar je in de eerste week met een hoop nieuwe indrukken écht thuis kan komen, in plaats van in een hostel uit je koffer te leven, bevalt goed! Ook heb ik voorafgaand aan het semester een *Vorkurs* gevolgd, waarin ik gedurende zes weken Duitse les kreeg en leuke uitstapjes maakte om de stad te leren kennen. Aangezien je dan lang en intensief met je werkgroep optrekt bieden ook nieuwe vriendschappen zich daar op een zilveren schaal aan. Niet alleen de Freie Universität Berlin biedt zo'n programma aan, maar ook verschillende andere partneruniversiteiten. Dit kan ik je dus ook zeker aanraden!

Wie een broertje dood heeft aan clichés moet ik helaas teleurstellen, want ze zijn allemaal waar. Het is écht heel leuk en bijzonder om andere internationale studenten te ontmoeten. Ik heb mensen leren kennen uit onder meer de Verenigde Staten, Honduras, Egypte, Frankrijk, Hongarije, Zuid-Korea, Spanje en Oekraïne. Je buitenlandervaring blijft dus niet beperkt tot het land waar je verblijft. En ook inhoudelijk kan ik louter positief zijn. De cursussen die worden aangeboden en het veelvoud aan perspectieven in het klaslokaal zijn ook iets dat je in alle eerlijkheid in Utrecht niet vindt. Dus wat wil je nog meer?

Ik ben pas net aan het semester begonnen en heb dus nog een tijdje te gaan, maar ik weet nu al dat ik het voor geen goud had willen missen. Om er nog maar een doodoener in te fietsen voor

degenen die nog twijfelen: Je moet het echt zelf ervaren om te weten hoe het is! Dus zoek je grenzen op en zoek de grens op. Je zal er geen spijt van krijgen!

Reisverslag van de baai van Napels

Pizza, Pasta, Pompeji

Door: Rutger Loof

Om half vier in de prille ochtend zit ik, bepakt en bezakt, in de trein naar Schiphol. Gestrest app ik mijn reisgenoten, Felix en Tom, of zij ook al in hun treinen zitten. Felix appte me dat ie onderweg is. Tom appt mij een half uur later dat meneertje door z'n wekker is geslapen en nu een sprintje trekt naar Utrecht Centraal. Het zal ook eens goed gaan. Gelukkig is de wachttijd bij de douane maar 10 minuten. Felix en ik ontmoeten elkaar en werken een ontbijt naar binnen. We treffen Tom gelukkig net op tijd aan bij de gate. Hij heeft al zijn hebben en houden in een versleten, half kapotte koffer gestopt, waarvan de rits gescheurd is.

Wij drieën gaan samen met een groep van dertig studenten van de minor Archeologie op studiereis naar de baai van Napels, om de verschillende archeologische sites te bezoeken. Aangekomen in de Italiaanse laars treffen we de rest van de groep en hebben we de eerste dag voor onszelf. Een reisgenoot, Ytzen, blijkt een goed mondje Italiaans te kunnen en vraagt aan een willekeurige Italiaan waar we goeie pizza kunnen eten in het plaatsje waar we verblijven; *Castellamare di Stabia*. De oude man reageert in veel te snel en te veel Italiaans dat zijn neef de beste Margherita van heel Italië maakt, waar wij dan ook lunchen. De beste pizza van Italië smaakt wel... oké. Het is in ieder geval beter dan het eten dat ons voorgeschoteld wordt in ons hostel. Hoe een Italiaanse kok zijn eigen keuken zo kan, ja gewoon verkrachten, is mij een raadsel. We sluiten de avond af door met een groepje naar de lokale pub te gaan. Tom gaat hierna door naar de enige club in heel *Castellamare*, wat hij consequent vier nachten achter elkaar elke avond zal doen. Ik doe het hem niet na.

Half acht, douchen. Acht uur, ontbijt. Kwart voor negen, de trein naar de eeuwige stad. Ik kom opgewekt, bijna bezeten het station uit. Pompeji. Na een vorige vakantie, acht jaar geleden, ben ik eindelijk weer terug. Inmiddels als half volleurde historicus/archeoloog. De straten, de verwoeste huizen, de Vesuvius op de achtergrond. Ze komen me als oude bekenden tegemoet als ik over de keien van de *Via Stabiana* loopt.

De stad, ooit bedolven onder een dikke laag as, puin en lava, staat als bevroren in de tijd. Alsof de Vesuvius het als een ijsblokje in de vriezer heeft gestopt. En nu smelt ze langzaam. De stad die

voor duizenden mensen als tombe dient, bruist weer van vitaliteit. Het heeft iets ironisch. Wat voor de mensen toentertijd zacht gezegd klote was, is voor ons historici en archeologen nu een reden tot blijdschap.

Het is april, wat betekent dat de hitte van de zon niet op het punt staat je levend te roosteren, maar een aangename warmte verspreidt. Binnenin de tempel van Apollo, aan de rechterzijde van het forum, smeer ik me wel even in met factor dertig. Dr. Saskia Stevens, docent archeologie en omgetoverd tot enthousiast reisleader, geeft het woord aan verschillende studenten die per gebouw iets vertellen. Felix moppert naast mij dat hij als laatste is en z'n tekst nog wil voorbereiden, iets wat hij gister ook al drieëntwintig keer heeft gedaan. Alles passeert de revue. De badhuizen, de basilica en zelfs het bordeel, wat Tom en ik voor onze rekening hebben genomen.

Het is al half vijf als we eindelijk klaar zijn. Maar persoonlijk kan ik langer blijven. Diep van binnen wil ik de zonsondergang zien, slapen in één van de villa's en dan weer de opkomende zon begroeten. Ik wil niet weg van de olijfbomen, de kleurige stenen, de tastbare geschiedenis. Op een haar na redden we de laatste trein terug naar ons hostel, onze tassen volgeladen met *birra* en *vino*. Ik neem ruim van de versnaperingen. Misschien te ruim. Als we de volgende dag door Herculaneum lopen, kan ik door een miauwende kater maar half genieten. Toch voegt het iets toe. De gelige gebouwen, die hoger reiken dan in Pompeji, doen mijn brein nuchter worden.

In Napels moeten we ons best doen om dr. Stevens niet kwijt te raken. Ze heeft haast, we krijgen van een collega van haar een rondleiding door het archeologisch museum. De rondleiding zelf stelt uiteindelijk niet veel voor. Niet alleen spreekt Saskia's collega gebroken Engels, hij praat ook nog eens erg zacht. Met een mondkapje op is hij vrijwel onverststaanbaar, maar dat deert niet. Ik vind het museum zelf al leuk genoeg. Tom kan minder genieten. Hij en zijn entourage clubgangers zijn nog uitzonderlijk brak van de vorige avond. Als zombies zitten ze op bankjes in de verschillende zalen. Het marmeren beeldje van de god Pan die de missionarispositie beoefend op een geitje amuseert hen dan weer wel. Vunzige humor is van alle tijden, blijkt.

S' Avonds vertoef ik het meest op het dakterras van het *Vesuvian Institute*, ons hostel. Vanaf hier heb je uitzicht over de rode keramieken daken van de huizen, de boulevard en de Middellandse Zee. We drinken *Birra Moretti's*, *Peroni's* en goedkope wijn uit pakken. Vanaf iemands reisspeaker draaien we hitjes uit het thuisland, 'Dakterras' van *Swift* moet je wel horen op een echt dakterras, natuurlijk. Het was dan ook een *chillspot* van de hoogste klas. *Castellamare* zelf bestaat voornamelijk uit ietwat aftandse appartementencomplexen, oude woningen en kleine, afgeblakerde flatgebouwen. De gebouwen zijn voorzien van kleine, stalen balkonnetjes waar de Italianen hun was vanaf laten hangen. Aan dit authentieke plaatje doen de verscheidene afvalzakken en rotzooi op straat wel afbreuk. Een vies-gemaakt sprookjesgebied. Net voorbij ons hostel staat een klein tweedehandswinkeltje, waar pontificaal in de etalage een agenda te koop is van Il Duce, het hoofd van Mussolini staat uitvergroot op de voorkant. Als Felix met z'n traditionele camera een momentopname wil maken, worden we weggejaagd door de eigenaar. De volgende dag is het boekje uit de etalage verdwenen. Zeer interessant.

Op de laatste ochtend wil Felix vanaf het hostel met de trein terug naar het vliegveld. Maar dit vliegveld heeft helemaal geen treinstation, wat zou moeten betekenen dat we eerst met de trein, en dan met de bus nog eens zouden moeten gaan, iets wat ons anderhalf uur zou kosten. Twan, die ook met ons meereist, besluit gelukkig voor Tom, Felix, Monika, en mijzelf een taxi te boeken. Felix

had liever de kosten willen drukken, maar kan het gemak niet ontkennen. Eenmaal op het vliegveld duurt de rij voor de douane nog eens 50 minuten, waarna we erachter komen dat onze vlucht 40 minuten vertraagd is. Desondanks wil Felix graag naar de gate. "Maar wat nou als het boarden wel al is begonnen?" "Nee Felix, dat is echt nog niet begonnen." "Maar weten we dat heel zeker?" "Ja Felix, ik durf er op te wedden." "Het lijkt me toch veiliger als we er alvast heen gaan." "Felix ik kan de gate van hieraf al zien, daar is het boarden nog lang niet begonnen." "Maar er staan wel al mensen in de rij..." "Ja maar die staan alleen maar te wachten. Als jij ze wil joinen ga je gang, maar ik ga hier zitten, oké? Chill!" Uiteindelijk boarden we ruim op tijd.

Als afsluiter, terwijl onze vlucht zich hoog boven de Italiaanse Alpen bevindt, nemen Felix en ik nog een laatste *Aperol Spritz*. Je moet 'La Dolce Vita' zo lang mogelijk vasthouden. En als je het weer kwijt bent, in ons kleine kikkerlandje, moet je weer terug. Terug naar de laars, naar de pasta, pizza en *Peroni*.

“

Leuke, memorabele reisquotes:

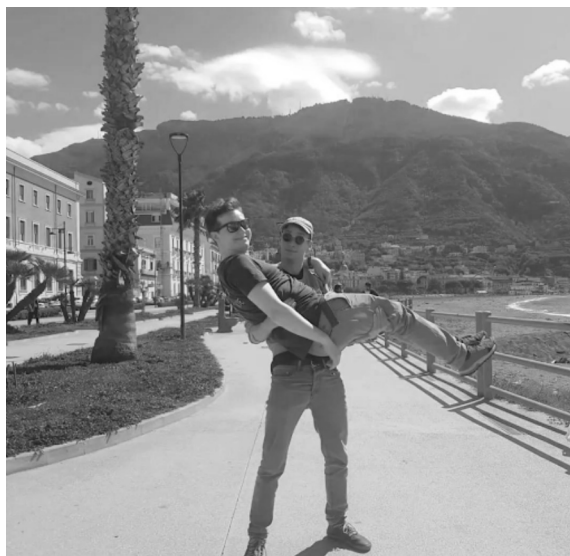
"Echte kenners zeggen niet Herculaneum. Het is Hercu, Po, en Opli." – Felix

"Tom, jij bent echt een pooier met al je bitches." – Livia

"Ik ben in de club in m'n ballen getrapt." – Tom

"Are you being fancy bro? If you are being fancy in Naples you are gonna have a problem" – Random Engelse guy uit Napels

”

**Argus is
een
uitgave
van de
UHSK**

